

**МІЖНАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІЗНЕСУ ТА ПРАВА**

**Матеріали міжнародної
науково-практичної конференції**

ЗБІРНИК ТЕЗ
міжнародної
науково-практичної конференції

**«РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ
ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИХ ПІДХОДІВ»**

07 травня 2019 року

Херсон-2019

*Приватний вищий навчальний заклад
«Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна
European Association for Science and Education e.V., Німеччина
Национальный институт экономических
исследований Академии наук Молдовы
Агенство міжнародного кризис-менеджменту
СІО Лос-Анжелес (США)*

«РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИХ ПІДХОДІВ»

МАТЕРІАЛИ

*Міжнародної науково-практичної студентської
конференції
07 травня 2019 року*

м. Херсон

«Розвиток регіону на основі інвестиційно-інноваційних підходів»: Збірник тез Міжнародної науково-практичної студентської конференції молодих учених і студентів (Херсон, 07 травня 2019 р.) Херсон: ПВНЗ «МУБіП», 2019.-145 с.

У збірнику розміщено матеріали, в яких узагальнено матеріали міжнародної науково-практичної студентської конференції молодих учених і студентів. Розглянуто актуальні питання щодо інноваційних підходів до регіонального розвитку в Україні; міжнародної економіки, економічної теорії та економічної політики; фінансам та банківської справи в Україні; бухгалтерському обліку, аналізу та аудиту; адміністративному механізму державного регулювання туризму; маркетинговому іміджу та інше.

Рекомендується науковцям, громадським діячам, викладачам, студентам та аспірантам.

Друкується за рішенням вченої ради ПВНЗ«Міжнародний університет бізнесу і права»протокол № 10 від. 04.06. 2019 р.)

© Приватний вищий
навчальний заклад
«Міжнародний університет
бізнесу і права», 2019
© Колектив авторів, 2019

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИХ ПІДХОДІВ»

Голова організаційного комітету:

Ненько С.С. – ректор Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», к.ю.н., доцент, професор кафедри адміністративного, кримінального права і процесу

Члени організаційного комітету:

Білоусова С.В. – президент Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», д.е.н., професор

Жуйков Г.Є. – перший проректор Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», д.е.н., професор

Прохорчук С.В. – проректор з навчально-методичної роботи Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», к.е.н, доцент

Білоусов О.М. – завідувач кафедри міжнародних економічних відносин та економічної теорії Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», д.е.н, професор

Лепьохіна О.В. – завідувач кафедри маркетингу Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», д.е.н., професор

Дога В.С. – завідувач кафедри менеджменту Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», д.е.н., професор

Морозова О.С. – доцент кафедри міжнародних економічних відносин та економічної теорії Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний університет бізнесу і права», к.е.н

Гельмут Ф. Шрайнер – почесний голова компанії Schreiner Group (Шрайнер груп, Німеччина), філантроп, філософ, професор ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

Джош Гилон – голова агентства міжнародного кризис - менеджменту СІО Лос-Анжелес (США)

ЗМІСТ

Аблякімов Р., Єропунов А.М. Інноваційність розвитку сфери торгівлі.....	7
Бондаренко Л.Г., Головіна Н.А. Інноваційні перспективи розвитку ринку банківських послуг.....	10
Дощенко О.В., Лепьохіна О.В. Ефективний розвиток підприємства: регіональний аспект	15
Зинич И.С., Дога В.С. Особенности управления персоналом предприятий морской отрасли	22
Корний Е. Украина – космическое государство.....	25
Костенко К.О., Повод Т.М., Остапенко А.С. Фінансові технології як катализатор економічного зростання ..	34
Ліщук А., Сасько С.А. Управління процесом реорганізації та визначення напрямів його реформування на підприємствах медичної сфери.....	39
Манасян А., Прохорчук С.В. Міжнародний та національний досвід розвитку обліку в умовах глобалізації економіки.....	47
Мігюхіна Н., Лепьохіна О.В. Розвиток регіону на основі організації інвестиційного підходу	51
Мицик І., Прохорчук С.В. Робота аудитора в умовах глобалізаційних змін	55
Морозов С.О., Морозова О.С. Розвиток регіону на основі гармонізації інвестиційно- інноваційних підходів.....	59
Ненько Д.С., Прохорчук С.В. Управлінський облік і контролінг у системі стратегічного управління підприємством	63
Прохорчук С.В., Анищенко О.В. Проблеми гармонизации национальной системы бухгалтерського учета в соответствии с МСФО.....	69
Ходус Ю.С., Прохорчук С.В.	

Організація та інформаційне забезпечення аналізу доходів, витрат та фінансових результатів підприємства.....	74
Чередник Є.В., Соколова Л.В.	
Адміністративний механізм державного регулювання туризму.....	79
Ярченко Ю.В., Лепьохіна О.В.	
Маркетинг іміджу території в туризмі.....	85
Яцемірська Г.В., Тарахтей м.А.	
Гармонізація інвестиційно-підприємницької діяльності в державотворчих ціннісних ординат.....	89
Даценко Д.І.	
Особливості правового режиму військового майна.....	97
Дашківська О.В.	
Політичний компроміс як чинник стабілізації міжнародної безпеки.....	102
Касьяненко О.Д.	
Шляхи наближення військової освіти України до стандартів НАТО.....	104
Мелеховець С.С.	
Господарська діяльність військових частин збройних сил України.....	106
Новіцький А.С.	
Військова служба в Україні, як особливий вид державної служби: правові аспекти.....	111
Солодкий М.І.	
Суб'єктивна ознака сектора безпеки і оборони як його основна характеристика.....	114
Чернецька А.	
Обмежена осудність: медичний критерій.....	117
Чернявський А.	
Військове право як напрям наукових досліджень.....	119
Манішевський В.А.	
Правовий режим майна в збройних силах України.....	122
Єгоров М.В.	
Подолання проявів правового нігілізму військовослужбовців як завдання військового права.....	125

Плис В.А.	
Роль військового права у протидії корупції в секторі безпеки і оборони.....	126
Тарасов С.В.	
Методи визначення показників впливу корупції на боєздатність військових формувань.....	128
Тріус М.С.	
Особливості надання відпусток військовослужбовцям.....	130
Бараневич Д.В.	
Соціальний захист війсьвослужбовців: аналіз правового регулювання	133
Онопрієнко С.Г.	
Напрями нейтралізації негативних наслідків інформаційно-психологічних операцій.....	137
Відомості про авторів	140

Аблякімов Р.
студент 4 курсу спеціальності «Менеджмент»,
Єропунов А.М.
к. е. н., в. о. доцента кафедри менеджменту
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна

ІННОВАЦІЙНІСТЬ РОЗВИТКУ СФЕРИ ТОРГІВЛІ

Економічно розвинуті країни для розвитку нових форматів торгівлі й надання якісних роздрібних послуг впроваджують нові технології продажів (*FRID*-технології, електронні цінники, енергозберігаючі технології, *SAP*-технології, штрих-технології), методи продажів (інтернет-магазини), застосовують інноваційні логістичні й управлінські рішення, розвиваються інформаційні нововведення. Практика успішних компаній показує, що впровадження інновацій, різних інформаційних технологій у торгівлі збільшує ефективність і якість процесу доведення товару до споживача, мінімізує витрати й скорочує рівень втрат при торговельному документообігу через вплив людського фактору, створює необхідні умови праці для персоналу з метою підвищення його продуктивності [1].

У Звіті "Світовий сектор роздрібної торгівлі. Впровадження інновацій" за 2015 р., який містить інформацію про 250 найбільших роздрібних компаній світу, зазначається, що нині для сектора роздрібної торгівлі характерна низка змін у зв'язку з помітними основними тенденціями: безмитна

роздрібна торгівля, мобільна роздрібна торгівля, "експериментальний" ритейл та інноваційна роздрібна торгівля [2].

Торговельний бізнес також швидко почав освоювати загальну концепцію клієнт-орієнтованого сервісу, націленого на споживача, а також став робити більш привабливою стилістику обслуговування, увесь процес взаємодії з покупцем, замовником, клієнтом. Трансформація торкнулася не тільки комерційного сектора послуг, але й державного і змішаного. Все це привело до того, що інновації у сфері сервісу стали набувати форму соціальних інновацій [3].

У роздрібній торгівлі України як в економічній сфері діяльності також постійно вдосконалюється господарська діяльність торговельних підприємств через використання інновацій, більш ефективних методів обслуговування покупців, розширення торговельних послуг, застосування нових методів ціноутворення і продажів, формування нових підходів до управління каналами збуту, сучасних підходів до управління персоналом, впровадження новітніх засобів автоматизації праці тощо. Розвиток інноваційної діяльності в торгівлі дає змогу значно підвищити конкурентоспроможність, фінансову стійкість, а також задовольнити всі потреби покупців [1].

Досліджуючи питання інноваційності сфери вітчизняної торгівлі, необхідно враховувати певні особливості: інновації в торгівлі здебільшого пов'язані з появою нової або

вдосконаленням існуючої послуги або технології її подання, з'являються не як результат НДДКР, а як результат конкурентного аналізу й (або) бенчмаркінга; на торговельних підприємствах впроваджуються нововведення, пов'язані з виникненням нових елементів торгово-технологічного процесу або маркетингу; більшість інновацій – маркетингові, процесні, товарні або асортиментні, управлінські. Такі нововведення пов'язані зі стимулюванням продажів товарів і послуг, викладенням товарів, їх просуванням і рекламою, відкриттям інноваційних магазинів; інновації у роздрібній торгівлі нерозривно пов'язані з іншими галузями економіки, які взаємодіють між собою й швидко реагують на вихід на нові ринки збуту й просування своєї продукції [4].

Серед факторів, що впливають на формування інноваційної торгової політики торговельних мереж в Україні, є: антимонопольне регулювання їх діяльності; державна політика формування внутрішнього ринку; розвиток інформаційних технологій; концентрація торговельних площ в окремих регіонах; пропозиція інноваційного устаткування для торговельних структур виробничими підприємствами; кваліфікація персоналу; наявність фінансових ресурсів; ступінь адаптації нововведень до організації роздрібної торгівлі; розвиток сучасної торговельної інфраструктури в країні [1].

Список використаної літератури

1. Федулова Л. Інноваційність розвитку сфери торгівлі // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. 2016. № 3. С. 17–33.
2. Global Powers of Retailing 2015. URL : <https://nrf.com/news/2015-top-250-global-powers-of-retailing>.
3. Зайцева А.С., Шувалова О.Р. Новые акценты в развитии инновационной деятельности: инновации, иницируемые пользователями // *Форсайт*. 2011. № 2. Т.5. С. 16–32.
4. Особенности обеспечения инновационного развития розничной торговли URL : http://na-conference.ru/doklady-obsuzhdenija-konferencija/8-sekziya_4/27.

Бондаренко Л. Г.

студентка спеціальності

«Фінанси, банківська справа та страхування»

Головіна Н. А.

к.е.н., доцент

кафедри «Фінанси, банківська справа та страхування»

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

м. Херсон, Україна

ІННОВАЦІЙНІ ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ

Інноваційність відіграє для банків надзвичайно важливе значення, оскільки окреслює напрями подальшого розвитку усього банківського сектору в цілому. Саме на інноваційних технологіях та ідеях базується стратегічне орієнтування банківських установ, а отже банківські інновації виступають і метою, і необхідною умовою довгострокового функціонування банківського ринку.

Найважливішими тенденціями банківських інновацій на 2018-2019 рік є такі напрямки [12; 13]:

- Монетизація даних. Інформація виступає головним ресурсом сучасного бізнесу. Банківська аналітична інформація може значно розширити і допомогти як самому банку, так і його клієнтам здобувати конкурентні переваги на ринку.

- Соціальна цінність. Одним з яскравих прикладів тенденції соціальної цінності є залучення клієнтів до формування інноваційних напрямів роботи банку, покращення його клієнтоорієнтованості, створення єдиного з клієнтами бачення подальшого розвитку банку.

- Банківництво речей. В епоху "Internet of things" цілком логічним постає те, що і банки крокують до таких змін. Коли банківські операції масово переходять в онлайн, то усі сфери повсякденного життя також зв'язуються з інтернетом, а отже, з безготівковими розрахунками.

- Постійна доступність. Можливість здійснювати банківські транзакції 24 години на добу 7 днів на тиждень уже неінновація, але загальноприйнята послуга банків. Проте банки йдуть далі на зустріч своїм клієнтам, пропонуючу здійснювати зв'язок зі своїми клієнтами через будь які онлайн медіа такі, як WeChat, Facebook Messenger, Google Hangouts та інші.

- Інтернет банкінг. Це не лише банківські онлайн платформи, це цілі «фінансові еко системи», які пропонуються клієнтам (наприклад виклик авто банкомату від Idea Bank або

банківський мобільний додаток, який керується голосом, для водіїв від СаїхаBank). Особлива увага приділяється мобільним додаткам, оскільки телефон стає основним інструментом для здійснення більшості банківських та інших розрахункових операцій.

- Безкарткові розрахунки. Тенденція здійснювати платежі без банківської картки лише за допомогою мобільного додатку набуває все більшого поширення.

Напрямок глобальних банківських інновацій свідчить, що на перше місце у інноваційному розвитку виходять не лише технічні досягнення, але й соціальна складова. Можна виділити три основні складові глобальних банківських інновацій:

1. Наростаюча автоматизація банківських процесів і перехід більшої частини банківської діяльності онлайн, в основному через мобільні додатки. Поширення діджитал банків, де всі банківські операції здійснюються лише онлайн.

2. Подальше поглиблення стосунків «банк клієнт» на більш партнерські та клієнтоорієнтовані (наприклад, нагадування про дні народження та подарунки обрані для сім'ї чи друзів).

3. Інтеграція банківських операцій у нові сфери життя клієнтів (наприклад переказ батьками кишенькових грошей на електронний гаманець своїх дітей, який має вигляд іграшки).

Основними напрямами українських банківських інновацій в останні роки стали:

1. Інтернет та мобільний банкінг та значне розширення банківських операцій, які доступні через ці системи.
2. Безкарткові розрахунки через мобільний телефон.
3. Активізація присутності в соціальних мережах.
4. Доступність терміналів самообслуговування.
5. Режим роботи "24/7".
6. Електронна решта (послуга, коли решта в копійках переводиться на рахунок чи поповнює мобільний телефон клієнта).
7. Індивідуалізація потреб клієнтів (застосовується переважно для VIP клієнтів банку).

Проте погоня за технологічними новинками може містити свої пастки. Адже інноваційна технологія може бути просто не сприйнята споживачами, вкладені кошти не окупляться. Отже, необхідно, щоб банківська інновація була економічно доцільною для банку і корисна для клієнтів. Так, багато світових діжітал банків, тобто банків, почали відкривати відділення у вигляді кав'ярень чи вільних просторів, куди клієнт може прийти випити кави і поспілкуватися з менеджером про свої потреби чи претензії. Жодних банківських операцій в таких відділеннях не проводиться, лише налагоджується співпраця між банком та клієнтами.

Багато експертів стверджують, що попри технологічні інновації, домінантну роль у майбутньому все ж будуть відігравати інновації соціальні. І українським банкам доведеться

також вчитися ставити своїх клієнтів на перше місце в пріоритетності своїх цілей і налагоджувати тісніші взаємозв'язки.

Отже, попри складну і не завжди прогнозовану економічну ситуацію саме банківські інновації здатні бути тим інструментом, що може забезпе чити подальший розвиток українського банківського сектору. А оскільки конкуренція на ринку банківських послуг висока, то вчасне впровадження інноваційних рішень стає важливим елементом конкурентної боротьби.

Світові тенденції банківських інновацій характеризуються цікавими технічними новинками і прагненням сформувати тісні та довготривалі відносини з клієнтами. Варто відмітити, що українські банки також слідують цим тенденціям, і деякі світові банківські інновації вже успішно використовуються на українському ринку.

Тому важливими є подальші дослідження у цьому напрямі, адже впровадження банківських інновацій дуже динамічний процес. До того ж не всі інноваційні рішення набувають масового характеру, а успішні банківські інноваційні рішення в одних країнах, можуть пройти непоміченими в інших. Отже, важливими є подальші розвідки банківських інновацій в Україні.

Бібліографічний список

1. Золотарьова О.В. Інноваційні банківські продукти та специфіка їх упровадження в Україні / О.В. Золотарьова, А.А.

Чекал // Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер. Економічні науки. — 2016. — Вип. 16. — С. 112—115.

2. Лапко О.О. Інноваційні механізми ритейлу в банківському секторі України / О.О. Лапко, А.М. Демченко // Фінансово кредитна діяльність: про блеми теорії та практики. — 2015. — № 2. — С. 65—72.

3. Пантелєєва Н.М. Інтелектуальні технології для розвитку інноваційного потенціалу банківсь кої системи / Н.М. Пантелєєва // Теоретичні та практичні аспекти економіки приватної власності. — 2012. — Вип. 1. — С. 237—242.

4. Рахман М.С. Маркетингові інновація як засіб вдосконалення банківських послуг України / М.С. Рахман, Д.В. Мангушев // Вісник Харківського Національного Університету ім. В.Н. Каразіна. Сер. "Економічна". — 2016. — Вип. 90. — С. 51— 63.

5. Рошило В.І. Інновації в банківській сфері / В.І. Рошило // Аналітично інформаційний журнал "Схід". Економічні науки. — 2016. — №2. — С. 15—20.

6. Шмігельська З.К. Банківські інновації: суть, не обхідність і розвиток З.К. Шмігельська // Вісник НБУ. — 2014. — № 2. — С. 34—41.

Дощенко О.В.

магістрант Одеського державного економічного університету

Лепьохіна О.В.

д.е.н., професор кафедри маркетинг

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

ЕФЕКТИВНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Статтю присвячено дослідженню проблематики забезпечення ефективного розвитку підприємства. Розглянуто поняття ефективного розвитку та його особливості за сучасних

економічних умов. Здійснено аналіз факторів впливу, розглянуто показники, за допомогою яких вони відображаються, а також запропоновано вхідні та вихідні параметри ефективного розвитку підприємства

Визначено необхідність активізації розвитку регіонів та основні напрямки регіональної промислової політики для забезпечення ефективного розвитку підприємств.

Ключові слова: розвиток, забезпечення, ефективність, підприємство, регіональна політика.

Постановка проблеми. Проблема ефективного розвитку підприємства займає ключове місце в діяльності підприємств різних форм власності. Сучасному етапу економічного розвитку притаманні: високий рівень невизначеності, наявність систематичних кризових явищ, нестабільність розвитку як економіки в цілому, так і кожного суб'єкта господарювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження проблем організаційно-методичного забезпечення ефективного розвитку підприємств та їх регіональних особливостей, висвітлено в роботах багатьох вітчизняних вчених, серед яких варто виділити Каличеву Н.Є., Кондратюк О.І., Швед Т. та інших [1-4].

Однак проблеми ефективного розвитку підприємств залишаються актуальними, в зв'язку з необхідністю у постійному їх пристосуванні до мінливих зовнішніх умов.

Метою статті є обґрунтування основних аспектів забезпечення ефективного розвитку підприємств за сучасних умов господарювання, дослідження регіональних особливостей розвитку підприємств в сучасних умовах та визначення напрямків регіональної політики для забезпечення ефективного розвитку підприємств.

Виклад основного матеріалу дослідження. Варто відзначити, що єдиної термінології поняття “ефективний розвиток” не використовується та доцільно його розглядати, починаючи з визначення поняття “розвиток підприємства”.

Розвиток підприємства є багатогранним поняттям та може бути розглянутий з кількох точок зору (табл.1)

Ознаками поняття “розвиток підприємства” є: спрямованість на кількісно - якісні зміни стану підприємства; альтернативність наслідків - зміна стану у вищому або нижчому рівнях, що підтверджує можливість прогресивного (від нижчого до вищого) та регресивного (від вищого до нижчого) розвитку; наявність впливів факторів як внутрішнього, так і зовнішнього середовищ.

Таким чином, розвиток підприємства - це закономірний процес кількісно-якісних змін станів функціонування підприємства в напрямку досягнення вищого або нижчого рівнів, який знаходиться під впливом факторів внутрішнього та зовнішнього середовищ, передумовою якого є наявний

потенціал підприємства, а результатом - досягнутий рівень конкурентоспроможності суб'єкта господарювання.

Таблиця 1

Поняття розвитку та ефективного розвитку підприємства

Розвиток	як результат здебільшого пов'язаний з кількісними та якісними змінами
	як процес виявляється через якісні зміни в діяльності підприємства
	як характерна властивість підприємства безпосередньо пов'язаний зі змінами його потенціалу
Ефективний розвиток ↓	
розвиток характерна властивість підприємства, як процес і як результат	розвиток за характером змін (кількісні, якісні, структурні, еволюційні, революційні, екстенсивні та інтенсивні, експансивні та внутрішні)

Розглядаючи розвиток підприємства, необхідно розглядати його через ефективність діяльності. Ефективність розвитку є найважливішою якісною характеристикою господарювання на всіх рівнях, показником діяльності підприємства.

Так, ефективний розвиток підприємства можна визначити як результативність кількісно-якісних змін станів функціонування підприємства в напрямку досягнення вищого рівня внаслідок використання наявного потенціалу підприємства та досягнення певного рівня конкурентоспроможності суб'єкта господарювання [4, с.91].

Ефективний розвиток підприємств залежить від багатьох факторів, які відображають дію внутрішнього та зовнішнього середовища, а також має вхідні та вихідні параметри.

Ефективний розвиток підприємства характеризується системою показників, які дають оцінку співвідношення кінцевих результатів і витрат та відображають ефективність використання окремих видів ресурсів, а також показують вплив факторів, що визначають розвиток підприємства у розрахункових одиницях.

Фактори внутрішнього та зовнішнього середовища, показники, за допомогою яких вони відображаються, а також вхідні та вихідні параметри представлено в табл.2

Досвід розвинених країн світу показує, що за сучасних умов орієнтації економіки на підвищення ефективного розвитку підприємств, надзвичайно важливого значення набуває активізація розвитку регіонів, оскільки без цього здійснення прогресивних зрушень у державі є неможливим.

Таблиця 2

Фактори, показники та параметри ефективного розвитку підприємства

Фактори впливу	Показники	Параметри
Наявні ресурси та можливості їх використання	- фондovіддача; - матеріалovіддача; - продуктивність праці	Вхідні
Конкуренція між підприємствами на ринку	- частка підприємства на ринку	
Рівень розвитку інфраструктурних елементів	- частка угод, укладених підприємством через фондові та товарні біржі в загальному обсязі угод галузі; - частка кредитів, наданих підприємству в загальному обсязі кредитування галузі	
Спрямованість державного впливу на підтримку розвитку підприємницького сектора	- частка сплаченого мита та інших податків у загальних витратах підприємства; - частка дотацій підприємству в загальному обсязі дотацій галузі	Вихідні
Інвестиційно-інноваційна політика	- коефіцієнт ефективності капіталовкладень; - індекс рентабельності інновацій	
Фінансово-економічна політика	- рентабельність виробництва; - коефіцієнт оборотності активів, загальної ліквідності та фінансової автономії	
Зовнішньоекономіч на діяльність	- частка продукції на експорт у загальному обсязі продукції; - частка імпортованої проміжної продукції у загальному обсязі витрат підприємства.	

Регіональна політика покликана сприяти формуванню самостійного механізму ефективного розвитку підприємств регіону шляхом оптимального використання ресурсів; створення наукомістких та високотехнологічних виробництв, створення передумов для інноваційних змін, посилення зовнішньоекономічної діяльності.

Основними напрямками регіональної промислової політики є поєднання галузевих і регіональних механізмів для забезпечення ефективного розвитку підприємств є:

- оптимізація регіональних промислових кластерів;
- використання переваг регіонів для розширення виробництв, спроможних впливати на галузеві та міжгалузеві результати діяльності;
- залучення для розвитку підприємств державних і регіональних ресурсів;
- надання підтримки регіонам в створенні та освоєнні виробництва продукції.

Висновки. Створення сприятливих умов для розвитку підприємництва - є стратегічною метою забезпечення економічної та соціальної стабільності в країні. Динамічний розвиток підприємств України потребує активізації заходів у напрямку збереження та розбудови економічного потенціалу регіоні, досягнення збалансованості галузевої структури з урахуванням наявних людських, інституційних, фінансових та матеріальних ресурсів; а також запровадження дієвих механізмів

реалізації заходів з розвитку підприємств за підтримки державних органів.

Список літератури

1. Каличева Н.Є. Напрями забезпечення ефективного розвитку промислових підприємств в сучасних умовах/Н.Є.Каличева//Науковий огляд. - 2017. - №5(37). - С.1-11.

2. Кондратюк О.І. Ефективний розвиток підприємства – запорука його конкурентоспроможності/О.І.Кондратюк//Науковий вісник ЛНУВМБТ імені С.З.Гжицького., ч.5. - 2013. - Т.15, №1(55). - С.82-90.

3. Мазур А.Б. Управління економічним розвитком регіонів України/А. Б. Мазур //Соціальна економіка. - 2016. - № 2. - С. 103-108.

4. Швед Т. Концептуальні підходи до оцінювання ефективності розвитку підприємства/Т.Швед//Галицький економічний вісник. - 2014. - Том 45.- № 2. - С. 86-92.

Зинич И.С.,

магістрант спеціальності «Менеджмент»

Дога В.С.,

д.э.н., професор кафедри менеджмент

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

м. Херсон, Україна

ОСОБЕННОСТИ УПРАВЛЕНИЯ ПЕРСОНАЛОМ ПРЕДПРИЯТИЙ МОРСКОЙ ОТРАСЛИ

Реализация инвестиционных проектов в портах не возможна без людей, а именно квалифицированного персонала. Только в Южном регионе в портах на сегодняшний день на разной стадии находятся больше десяти совместных проектов администрации морских портов Украины(АМПУ) и частных

инвесторов. Сотрудничество ведется с такими известными компаниями как M.V. Cargo и Cargill, LouisDreyfus, Risoil S.A., NHLA. Общая сумма инвестиций составляет почти 15 млрд грн, а количество дополнительно созданных рабочих мест – более тысячи.

Новые рабочие места создаются с учётом новых технологий и международных стандартов в соответствии с требованиями Международной морской организации (англ. International Maritime Organization, IMO), Международной организации труда (англ. International Labour Organization, ILO) и Международных конвенций.

Администрация морских портов Украины в своей ежедневной работе также разделяет и использует самые высокие стандарты управления персоналом. Наши сотрудники имеют возможность постоянно развиваться и повышать свою квалификацию. Регулярно принимают участие в тренингах, организованных FIDIC, Мировым банком, ЕБРР, посещают крупнейшие и наиболее успешные порты Европы, где перенимают лучшие практики и навыки. Кроме того, администрация морских портов Украины в постоянном диалоге с профильными «морскими» высшими учебными заведениями. Студенты и курсанты проходят практику, а лучших приглашаем на работу в администрацию морских портов Украины или рекомендуем для трудоустройства на предприятия морской сферы.

В 2019 году, учитывая процесс трансформации отрасли, решено собрать ключевых специалистов портовой индустрии, отвечающих за развитие и управление персоналом, а также лучших экспертов в сфере HR-менеджмента, чтобы обсудить один из наиболее важных сегодня вопросов – повышение компетенций работников портовой отрасли в эпоху трансформации и развития технологий. Заинтересованность в увеличении потенциала специалистов, работающих в отрасли постоянно растет, и уже сегодня необходимо определить дорожную карту для реализации необходимых мероприятий и что немаловажно – возможности для сохранения рабочих мест при условии необходимой переквалификации персонала.

Все эти вопросы обсуждались 31 мая в рамках главного портового события страны – UKRAINIAN PORTS FORUM-2018 – на HR-конференции "Ukrainianports: Peopleagenda".

Уверены, совместные усилия администрации морских портов Украины, государственной службы занятости, частных компаний, профсоюзов позволят принять и реализовать комплексные программы развития работников портовой индустрии.

Для получения квалифицированных работников необходимо использовать успешный опыт реформирования, лучших бизнес-тренеров и топ-менеджеров известных украинских и международных предприятий. Такой опыт можно перенять в лучших топ-менеджеров Boyden Global Executive

Search, Ernst&Young, руководители направлений HR Нацбанка, НАК «Нафтогаз Украины», ОАО «Мироновскийхлебопродукт», бизнес-тренеры ДТЭК Академии.

Использовать надо: современные HR-тренды, учитывая вызовы в сфере управления персоналом в период трансформации предприятий и конечно же международный опыт работы с персоналом в период реформы портовой отрасли.

Результата достичь можно только в диалоге, поэтому обмен мнениями, информацией, использование успешного опыта позволяет найти правильные подходы и решения для комплексных программ переквалификации, переобучения, развития персонала, а также дальнейшей адаптации на новых рабочих местах.

Таким образом, хочется подчеркнуть, что очень важно создать условия и возможности: для инвесторов – получить необходимый квалифицированный персонал, а для персонала – повысить квалификацию, пройти переобучение и получить необходимые навыки в соответствии с международными стандартами.

*Корний Е.,
студентка IV курса
Херсонский государственный университет*

УКРАИНА – КОСМИЧЕСКОЕ ГОСУДАРСТВО

После распада СССР Украина получила большую часть производственных мощностей великой державы, но только

малая часть ракетостроительных предприятий – более 20 – сохранены и консолидированы в Национальное космическое агентство. Прошли удивительные, героические и неповторимые годы развития космической науки и техники – от первых спутников и малых ракет до многотонных космических аппаратов, пилотируемых и беспилотных станций. Более шестидесяти лет самое продуктивное в стране ракетно-космическое КБ “Южное” и мощнейший завод “Южмаш” определяют мировой уровень многих направлений и достижений в ракетно-космической науке и технике.

Успехи КБ “Южное” были столь впечатляющими благодаря дружной, слаженной работе с коллективом “Южмаша”. Последующие разработки укрепили авторитет и значение КБ и завода как головных предприятий страны по созданию ракетных комплексов. В последние годы КБ “Южное” и “Южмаш” создали самый совершенный в мировой ракетно-космической технике “Зенит”, обладающий экологической чистотой, высокими энергетическими возможностями и имеющий перспективу дальнейшего развития и совершенствования.

Эти уникальные свойства позволили совместно с российскими, американскими и норвежскими компаниями создать и успешно эксплуатировать ракетно-космический комплекс морского базирования “Морской старт” и челноков многоразового использования “Буран” и “Энергия”. Украина

смогла отправить своего космонавта на борту американского Челнока ‘‘Коламбия’’. В настоящее время ведутся работы по принципиально новым проектам наземных ‘‘Маяк’’ и авиационных ‘‘Спейс Клипер’’, ‘‘Святязь’’, ‘‘Микроспейс-2’’ комплексов. КБ ‘‘Южное’’ участвует в создании лёгкого европейского носителя Vega, разрабатывая двигатель четвертой ступени.

На космодроме Алкантара (Бразилия) совместном предприятии Алкантара Циклоп Спейс ведутся активные работы по созданию нового ракетного комплекса. Плодотворная деятельность КБ ‘‘Южное’’ в сфере изучения природных явлений началась с создания оригинального спутника с системой ориентации Космическая стрела, предназначенного для определения строения и состояния атмосферы с целью совершенствования методов прогноза погоды. По инициативе КБ Южное в стране создано новое направление работ по дистанционному зондированию и исследованию Мирового океана из космоса.

Конструкторами КБ ‘‘Южное’’ разработано 67 типов космических аппаратов и 12 космических комплексов, а всего в содружестве с ‘‘Южмашем’’ было изготовлено и выведено на орбиту более 400 космических аппаратов, выполнявших астрофизические и другие исследования Мирового океана. Мировой общественности стала известна ценная информация по ледовой обстановке в Арктическом и

Антарктическом бассейнах, получена со спутников типа Океан, и способствующая освобождению судов из ледового плена. Научный и технический потенциал Украины позволяет решать новые классические задачи, которые стали на повестку дня в 21 столетии. Один из таких проектов – миссия к Луне. Уже скоро начнутся коммерческие полеты в космос и начнется создание гостиничных комплексов на земной орбите. Эти процессы неизбежно приобретут уровень мировых и глобальных, в них неизбежно будут вовлечены многие страны. Украинские учёные – имеют разработки мирового уровня, касающиеся изучения поверхности Луны и других планет. Биологи имеют разработки, которые понадобятся в условиях длительных космических экспедиций. Уникальный наземный космический комплекс, расположенный в Украине, участвовал во многих проектах по исследованию Луны, Марса, Венеры, Солнца и может обеспечить управление и приём информации от космических аппаратов, которые будут исследовать ближний и дальний космос. С 80-х годов XX века более серьёзное внимание стало уделяться проблеме космического мусора. В результате запусков и функционирования различных космических аппаратов в космосе накапливается огромное количество отработавших свой ресурс спутников, ракет, манёвровых ступеней, различных защитных оболочек, отслоившихся частиц краски. Столкновение даже с мелкими частицами космического мусора может нарушить нормальную работу космических аппаратов, а для

пилотируемых – создать угрозу разгерметизации. Существует серьёзная опасность падения на землю обломков крупных космических аппаратов при их неуправляемом вхождении в атмосферу. Если не принять мер по очистке сейчас, то через 20-30 лет полёты станут просто невозможными. Учёные предлагают использовать лазеры. Однако этот способ очень опасен из-за мощного энерговыделения в окружающую среду. К примеру, если на аппарате используется ядерный реактор, то при его разрушении существует опасность радиоактивного загрязнения околоземного пространства. Более доступным решением может стать воздушный шар, закрепляемый в сложенном состоянии на борту аппарата. Когда спутник выработает свой ресурс, шар должен наполняться гелием или каким-то другим газом и создавать дополнительное сопротивление движению спутника. Расчёты показывают, что шар диаметром 37 метров способен всего за один год увести зонд массой 1200 килограммов с начальной орбиты высотой в 830 километров и заставить его сгореть в атмосфере. В обычном случае такая операция растянулась бы на столетия. Космическая наука и техника позволила получить новые технологии, используемые в земной жизни. Телевидение и связь, энергетика и биология, астрофизика и астрономия получили революционные прорывы в своём развитии. Микротехнологии и нанотехнологии, рождённые потребностями космических систем, приведут к дальнейшим невиданным результатам во

всех областях наших знаний и практической деятельности на Земле. Сейчас уже признано, что следующие 50 лет мировой космической деятельности будут посвящены освоению планет Солнечной системы. Украина относится к современным космическим государствам, об этом говорит следующий факт.

В ходе состоявшегося в Вашингтоне 2010 саммита, посвященного 50-летию Международной академии astronautики, Президент Украины 1994-2005 годов Леонид Кучма был удостоен звания академика. «Вручение диплома члена Международной академии astronautики – большая часть для меня. Я расцениваю его исключительно как признание достойного вклада в космическую науку всех поколений украинских ученых», - заявил Леонид Кучма по поводу получения звания.

Тем более, что стремление к этому есть, мы очень интересуемся всем, что касается космоса и астрономии. Некоторые пишут работы и участвуют в Международных конкурсах и конференциях. Одна из таких конференций ежегодно проходит в Днепропетровском аэрокосмическом центре и называется «Зоряный шлях». Херсонцы постоянно принимают в ней участие, занимают призовые места и встречаются с выдающимися героическими людьми. Такими как: Фёдор Павлович Санин наш земляк который родился в селе Чулаковка Голопристанского района Херсонской области. Окончил наш Машиностроительский техникум и вместе с

Королёвым стоял у истоков космической промышленности Украины. Долгое время работал под руководством Леонида Даниловича Кучмы. Был преподавателем ДНУ. Фёдоров Игорь Леонидович командир экипажа лунохода. Посещают музей космонавтики в котором находятся уникальные экспонаты. У Украины очень хорошие перспективы в дальнейшем развитии космической отрасли.

Историческая справка. Становление космической отрасли Украины началось в 1937 году с создания в Харьковском авиационном институте Харьковской реактивной группы под руководством Г. Проскуры, которая осуществила запуск большой стратосферной ракеты под Харьковом.

В 1951 году по решению Советского Правительства большой автомобильный завод, строящийся в Днепропетровске, был преобразован в завод № 586 для производства советских ракет Р-1. Для реализации проекта по созданию ракеты Р-12 с новыми боевыми качествами в 1954 году на территории завода было создано самостоятельное Особенное конструкторское бюро, главным конструктором которого был назначен Михаил Янгель. В 1966 году завод № 586 был переименован в Южный машиностроительный завод, а конструкторское бюро № 586 – в конструкторское бюро “Южное”.

В 1957 году на базе боевой ракеты Р-12 была создана космическая ракета-носитель “Космос”, которая была в эксплуатации до 1977 года.

Украинские предприятия и организации “Коммунар”, “Арсенал”, “Монолит”, Евпаторийский космический центр принимали участие в подготовке запуска первого искусственного спутника Земли, выведенного на орбиту 4 октября 1957 года.

С начала 60-х годов предприятия Украины начали разработку и производство систем управления, бортовой автоматики и других систем и приборов для космических объектов и комплексов.

12 апреля 1961 года российская модифицированная межконтинентальная баллистическая ракета Р-7, оборудованная приборами предприятий “Коммунар” и “Арсенал”, вывела на околоземную космическую орбиту первого в истории человечества космонавта Юрия Гагарина.

Деятельность конструкторского бюро “Южное” в сфере научных исследований началась в 1961 году с разработки космических аппаратов “Метеор” и “Стрела”.

В 1962 году ракета-носитель “Космос” вывела на орбиту первый спутник днепропетровской разработки ДС-2, а в 1967 году ракетой-носителем “Космос” на орбиту был выведен ориентированный в атмосфере спутник “Космическая стрела”.

С 1965 года в конструкторском бюро “Южное” начались работы по созданию серии малых унифицированных спутников для проведения научных исследований.

В середине 60-х годов завод и конструкторское бюро “Южное” начали разработку космических ракет-носителей “Циклон” на базе боевых межконтинентальных ракет Р-36.

В 1969 году по инициативе конструкторского бюро “Южное” по созданию и реализации международной космической программы “Интеркосмос” состоялось выведение на орбиту первого спутника - “Интеркосмос-1”.

В рамках сотрудничества с Французским космическим центром в течение 1971-1982 годов были осуществлены запуски научных спутников серии “Ореол”, созданными конструкторским бюро “Южное” и Южмашем.

В начале 70-х годов конструкторское бюро “Южное” начало разработку автоматических универсальных орбитальных станций с ориентацией на Землю и Солнце.

Специалистами конструкторского бюро “Южное” была оказана техническая помощь Индийской организации космических исследований во время разработки и запусков в 1975-1979 годах индийских спутников “Ариабхата” и “Бхаскара”.

В 1976 году в конструкторском бюро “Южное” под руководством Владимира Уткина начались работы по созданию космического ракетного комплекса “Зенит”, разработка и испытания которого продолжались в течение 10 лет.

В начале 80-х годов начались работы по запускам космических аппаратов серии “Океан” для дистанционного зондирования и исследования Мирового океана.

Для реализации космической деятельности в независимой Украине в 1992 году был создан специальный орган исполнительной власти Национальное космическое агентство Украины.

Через два года была принята первая Государственная космическая программа Украины на 1993-1997 годы.

Литература:

1. Космічна Україна: досягнення і перемоги. Режим доступу: <https://ukr.segodnya.ua/ukraine/kosmicheskaya-ukraina-dostizheniya-i-pobedy-1164738.html>
2. Космічна програма України 2018-2022. Режим доступу: <https://techno.nv.ua/ukr/innovations/vse-shcho-potribno-znati-pro-kosmichnu-prohramu-ukrajini-2018-2022-2492782.html>

Костенко К.О.

студентка

Повод Т.М.

к.ен., доцент

Остапенко А.С.

к. т.н., доцент

*Херсонський національний технічний університет,
м. Херсон, Україна*

ФІНАНСОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК КАТАЛІЗАТОРИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Під фінансовими технологіями розуміють технології, які використовуються у фінансовій галузі для оптимізації витрат,

збільшення доданої вартості у своїх продуктах, швидкодії проходження всіляких процесів, безпеки тощо. До фінансових технологій прийнято відносити майже будь-яку технічну (програмну) інтерпретацію фінансових процесів.

Нині фінансові технології активно використовують організації, які намагаються поліпшити та оптимізувати надання фінансових послуг. Водночас конкуренцію наявним фінансовим установам складають так звані FinTech-компанії (FinTech-startup), які використовують поєднання технологій, клієнтоцентричного сервісу та гнучкі бізнес-структури для зниження витрат, розширення клієнтської бази та зростання ринкової частки. В умовах скорочення банківського сектору та зниження довіри населення до банківської системи в Україні формується значний потенціал для розвитку FinTech-індустрії [1].

Згідно з дослідженням міжнародної консалтингової компанії «Pricewaterhouse Coopers», що ґрунтується на результатах унікального за глибиною і широтою охоплення міжнародного опитування, в якому взяли участь понад 500 керівників вищої ланки фінансових установ з 46 країн, більшість (83%) респондентів, які представляють традиційні організації сектору фінансових послуг (до таких компаній відносить комерційні банки, страхові та інвестиційні компанії, брокерів та інші організації), вважають, що їм загрожує втрата частини бізнесу, який може перейти до конкурентів – компаній сегменту

фінтеху. У разі з банками показник виявляється ще більш значним і сягає 95%. Крім того, традиційні учасники ринку вважають, що 23% їх бізнесу можуть опинитися в зоні ризику у зв'язку з триваючим розвитком сегменту фінтеху. Водночас самі компанії фінтеху розраховують на те, що зможуть отримати 33% традиційного бізнесу. Опитування показує, що підвищений тиск з боку компаній фінтеху відчувають сегменти банківських послуг і платежів. Респонденти з сегменту грошових переказів та платежів очікують, що вони можуть поступитися до 28% своєї частки ринку цим компаніям, тоді як банки оцінюють свої втрати на рівні 24%. До 2020 р. більше 20% бізнесу фінансових послуг буде відчувати ризики внаслідок впливу компаній «FinTech» [2].

Порівняно з традиційними установами, що надають фінансові послуги, компанії сегменту FinTech мають низку переваг для споживачів. Вони розширюють можливості клієнтів, надаючи нові послуги за допомогою нових технологічних додатків. Нові цифрові фінансові технології дають змогу клієнтам отримувати доступ до інформації в будь-який час і в будь-якому місці. А інтернет-сервіси здатні задовольнити їх потреби, забезпечуючи максимальну зручність, яку не можуть забезпечити традиційні фінансові консультанти, які працюють за звичайним графіком «з дев'ятої до шостої» [1].

Сучасний розвиток технологій зумовлює формування так званої шерінгової економіки («шерінгова» від англ. «ділитися»)

– економіки обміну вільними ресурсами і колективного споживання. Основний принцип шерінгової економіки полягає в тому, щоб якомога ближче і зручніше пов'язати приватний попит з приватною ж пропозицією. Журнал «The Economist» оцінив світовий ринок шерінгової економіки в Інтернеті в 26 млрд. дол. США. Щорічно цей сектор зростає темпами в 20–25%. Розвиток шерінгової економіки зумовлює кардинальні зміни фінансової сфери та використання фінансовими інститутами нових бізнес-моделей [3].

Використання цифрових технологій дозволяє не лише скоротити трансакційні витрати, а й здійснювати загальну операційну діяльність в глобальних масштабах. Так, у 2016 році фінансові технології отримали визначення банків, користувачів і фінансових інститутів, тоді як адаптована в США технологія блокчейн (blockchain), яка за окремими оцінками дозволяє на два порядки знизити вартість фінансових операцій порівняно із сучасними банківськими системами, вийшла за межі використання лише фінансової сфери (зокрема, американська фінансова компанія Capital One (NYSE:COF) уклала угоду зі стартапом Gem щодо роботи над блокчейн-проектом у сфері медичного страхування.

У світовій практиці банківництва імплементуються інноваційні фінансові технології, які дозволяють: здійснювати «багатоканальну діяльність» за рахунок поєднання новітніх і традиційних технологій (само- й дистанційне обслуговування,

Інтернет-банкінг, індивідуальні консультації, call-центри); шляхом використання хмарних технологій здійснювати управління готівковими розрахунками, а віртуально – електронний підпис, укладення договорів тощо, оптимізувати банківську мережу та розділити організаційну структуру банку на три компоненти, які забезпечують поширення послуг, виробничий аспект і управління портфелем банку; адаптувати їх у сферу електронного та змішаного маркетингу [4].

Фінансові технології не лише продукують нові або ж істотно покращені фінансові продукти, вони сприяють також удосконаленню фінансового регулювання і нагляду за діяльністю учасників зазначених процесів та ефективністю використання ними зазначених нововведень та інструментарію. Все це сприяє розвитку окремих екосистем і посиленню рівня їх інноваційності. Так, у відповідності з Індексом інновацій Bloomberg, що базується на оцінці таких показників як: обсяг коштів у відсотковому відношенні до ВВП, який держава витрачає на дослідження і розробки; продуктивність; присутність в економіці високотехнологічних компаній; поширеність вищої освіти; додана вартість товарів; кількість зареєстрованих патентів і кількість дослідників, до трійки країн-новаторів у 2017 році належать Південна Корея із загальним балом 89, Швеція (83,98) та Німеччина (83,92) [4].

Саме адаптація проривних фінансових технологій сприяє підвищенню економічного зростання в країні, стабілізації її

фінансової системи, відкритості та прозорості її складових. Орієнтація на неохоплений банківськими послугами сегмент та використання сучасних цифрових каналів дасть змогу не тільки швидко збільшити залучення населення до фінансового сектору, але й досить швидко масштабувати бізнес фінтах-компаній в Україні.

Література:

1. Дудинець Л.А. Розвиток фінансових технологій як фактор модернізації фінансової системи. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. Вип. 22. С. 794-798.
2. Размывание границ: Как компании сегмента FinTech влияют на сектор финансовых услуг. – URL: <http://www.pwc.ru/ru/banking/publications/fintech-global-report.html> (дата звернення 22.04.2019)
3. Поченчук Г.М. Фінансові технології: розвиток і регулювання. *Економіка і суспільство*. 2017. Вип. 13. С. 1193-1200.
4. Кулина Г. М. Фінансові технології як каталізатори економічного зростання: національні виміри та світова практика. *Ефективна економіка*. 2018. № 2. – URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=6109> (дата звернення: 22.04.2019).

Лішук А.

Курс магістратури, 104М, Менеджмент

Сасько С. А.,

Старший викладач

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

м. Херсон, Україна

**УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ РЕОРГАНІЗАЦІЇ ТА
ВИЗНАЧЕННЯ НАПРЯМІВ ЙОГО РЕФОРМУВАННЯ НА
ПІДПРИЄМСТВАХ МЕДИЧНОЇ СФЕРИ**

Система управління охороною здоров'я в Україні знаходиться на етапі реформування. Іноземний досвід доводить багатоваріантність такого реформування. Однією з головних задач реформи є наближення сфери надання медичних послуг до ринкових умов господарювання.

Відсутність єдиного визначення права на життя у різноманітних підходах до наукового розуміння явища доводить необхідність викромети складові елементи права на життя в окрему складову, в нашому випадку в блоці медичної реформи [1].

Однак, досвід провідних країн світу показує нам, що наближення до таких умов може йти різними шляхами. При цьому дуже важливим є виокремити ті напрями, що дозволять зберегти соціальний напрям сфери охорони здоров'я, залишити його орієнтацію на широке коло пацієнтів, і разом з тим – підвищити якість надання медичних послуг. При старій системі медичного обслуговування, яка декларувалась як безкоштовна, а насправді виводила плату за медичні послуги до тіньового сектору економіки лікарі були зацікавленні у найбільших термінах лікування і не орієнтувалися на кінцевий результат. Спрямованість на кінцевий результат – одужання пацієнта визначалася високими моральними якостями лікаря та його вихованням на гуманістичних ідеалах охорони здоров'я, що були закладені старою радянською системою освіти. Економічні мотиви взаємовідносин лікаря і пацієнта спонукали до

зацікавленості лікаря у многократному повторному відвідуванні хворого свого лікаря. Така ж система складається і при так званій ринковій системі охорони здоров'я, при якій медична допомога є платною. При такій системі лікар зацікавлений у як можна більшій кількості відвідувань пацієнта. Тому пріоритет в усьому світі набула страхова медицина, яка створила умови для зацікавленості лікаря, або назвемо це зацікавленості лікарняної установи, у мінімальній кількості відвідувань лікарні хворим і максимально швидким процесом видужання.

З початку старту реформи вдалося впровадити ряд заходів в медицині в правовому полі:

1. Ухвалено Закон про автономізацію медичних установ. Головне в цьому законі: вперше визначене поняття «послуги з медичного обслуговування населення» як одиниці вартості.

2. Ухвалено один із ключових законів, необхідних для повноцінного старту медреформи - «Про державні фінансові гарантії щодо надання медичних послуг та лікарських засобів» № 6327. Де основоположний принцип - гроші йдуть за пацієнтом [2].

Основний принцип реформи виходячи з міжнародного досвіду - держава почне оплачувати надану пацієнту медичну послугу, а не фінансувати кількість ліжок-місць у лікарнях. Такий підхід, дозволить розумно витратити медичний бюджет, а саме направляти кошти тому, кому дійсно необхідна допомога. В цьому полягає принцип – гроші йдуть за пацієнтом [3].

Слід зауважити, що вводиться фінансування напряму сімейного лікаря на первинній ланці медицини. Цей принцип запрацював з 1 липня 2018 року. Кожен сімейний лікар матиме право заключити контракти з 2 тисячами пацієнтів. За кожен контракт лікар буде отримувати певну суму на рік на свій рахунок.

Реальним кроком у цьому напрямку було ухвалення у квітні 2017 року Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства з питань діяльності закладів охорони здоров'я» (№ 2002-VIII). Він передбачає здійснення низки заходів щодо створення мережі державних та комунальних медичних закладів з достатнім рівнем самостійності для ефективного та своєчасного медичного забезпечення населення. Зокрема, Законом задекларовано їх фінансову та управлінську автономію, а також встановлено спрощений порядок реорганізації закладів охорони здоров'я: державних та комунальних установ у казенні підприємства і комунальні некомерційні підприємства. Водночас Закон закріплює гарантію того, що кошти, не використані закладами охорони здоров'я (крім державних та комунальних установ) у поточному році, не вилучатимуться в них і можуть бути використані на фінансування діяльності закладу (зокрема на оновлення матеріально-технічної бази). Також Закон урегулює окремі питання, пов'язані з договорами про медичне обслуговування населення, які укладатимуться

відповідно до спеціального порядку, затвердженого Кабінетом Міністрів України [4].

У аналізованому Законі міститься положення про те, що медичну допомогу надають безоплатно (за рахунок бюджетних коштів) у закладах охорони здоров'я та фізичні особи підприємці, які отримали відповідну ліцензію. З уточненням, що лише ті, з ким головний розпорядник бюджетних коштів уклав договори про медичне обслуговування населення. Далі наведено й певні фінансові обмеження: такі договори укладаються лише в межах бюджетних коштів, передбачених на охорону здоров'я на відповідний бюджетний період, на підставі вартості й обсягу послуг з медичного обслуговування, замовником яких є держава або органи місцевого самоврядування. Отож, в умовах дефіциту таких коштів обсяги гарантованої медичної допомоги буде обмежено і скорочено - відповідно до «меж» бюджету. З економічної точки зору - це раціональний і логічний підхід, однак з позицій медицини - суттєвий ризик. Адже враховуючи неможливість точно спрогнозувати перебіг хвороби пацієнта, його одужання тощо, запровадження механізмів нормованого розподілу витрат і нормування медичних втручань приховує небезпеку невизначеності. Навіть жорстке запровадження протоколів лікування і нормативне фінансування на їх підставі можуть значно обмежити здатність лікаря приймати гнучкі рішення щодо лікування пацієнта і перетворять його з логічно мислячого фахівця на суто технічного виконавця [4].

Створення, в свою чергу, Національної Служби Здоров'я України (НСЗУ) за прикладом Британської National Health Service - оператора, який прийматиме основні рішення на локальному рівні - контрактуватиме закупівлю медичних послуг та підписуватиме договори з медичними закладами і лікарями, що займаються підприємницькою діяльністю [5]. Національна служба здоров'я створюється для реалізації зміни принципу фінансування системи охорони здоров'я та буде підзвітна відразу Кабінету Міністрів. Умовно кажучи, це буде окреме міністерство. Саме у такій структурі є ціла низка переваг. Наприклад, медичні протоколи затверджує не Національна служба здоров'я, а МОЗ. Це дасть можливість службі виступати у ролі незалежної контролюючої структури. Вона замовляє медичні послуги у лікарень, у тому числі й приватних, до яких не має жодного відношення. Лікарню обирає пацієнт – служба здоров'я лише оплачує лікування і контролює його вартість та якість. Це окрема урядова структура. За нинішньої системи МОЗ якраз замовляє медичні послуги для населення саме у себе. Приміром, він віддає гроші у вигляді медичної субвенції міській раді, а та віддає їх лікувальному закладу, що належить місту, але підпорядковується Міністерству охорони здоров'я. У якості наданих послуг при цьому ніхто не зацікавлений. Натомість Національній службі здоров'я не належить жоден з медичних закладів [6].

Важливим елементом у впровадженні медичної реформи є і дієва система контролю якості при наданні медичних послуг. Ліцензування — процес, яким уряд надає дозвіл на здійснення професійної діяльності практикуючому лікарю або медичній організації (зазвичай після перевірки дотримання мінімальних обов'язкових стандартів).

Наказом МОЗ від 01.08.2011 р. № 454 «Про затвердження Концепції управління якістю медичної допомоги у галузі охорони здоров'я в Україні на період до 2020 року» у державі проголошено принцип безперервного підвищення якості, невід'ємною складовою якого є клінічний аудит.

У Концепції зазначено: нині аналіз результатів роботи закладів охорони здоров'я ґрунтується на затверджених державними органами облікових і звітних документах (статистичних даних і річних звітах про діяльність), а також на результатах окремих досліджень, чого недостатньо для оцінки якості медичної допомоги та визначення напрямків її покращання [7].

Наказ МОЗ України від 05.02.2016 р. № 69 «Про організацію клініко-експертної оцінки якості надання медичної допомоги та медичного обслуговування» «осучаснює» експертну оцінку другої та третьої груп експертизи, яка здійснюється у випадках смерті пацієнтів, розбіжності встановлених діагнозів, недотримання стандартів медичної допомоги та медичного обслуговування, клінічних локальних

протоколів, табелів матеріально-технічного оснащення, а також у випадках, котрі супроводжувалися скаргами заявника, тощо. Таким чином, хоча в нормативних документах МОЗ і зазначені сучасні методи контролю якості — клінічний аудит та моніторинг, на практиці здійснюється експертна оцінка результату й окремих небажаних випадків із вжиттям «організаційних заходів» для покарання винних. Тоді як клінічний аудит у медичному закладі проводиться зазвичай один раз на квартал і має на меті не покарання окремих працівників за те, що не було досягнуто прийнятної якості, а пошук можливостей для її досягнення [8].

Важливою складовою медичної реформи в Україні є запровадження нової моделі фінансування системи охорони здоров'я, яка передбачає чіткі зрозумілі гарантії держави щодо медичної допомоги, кращий фінансовий захист для громадян у випадку хвороби, ефективний та справедливий розподіл публічних ресурсів та скорочення неформальних платежів [9].

Література

1. Адміністративно-правова охорона особистих немайнових прав: монографія/О.О. Пунда – Ірпінь – Хмельницький, ФОП Мельник А.А., 2017. – 542 с.
2. Системи охорони здоров'я: час змін-[Електронний ресурс].- Режим доступу:<http://bit.ly/2qJdw1n>.
3. Безруков В.В., Войтенко В.П., Ахаладзе Н.Г., Писарук А.В., Кошель Н.М. Реформирование медицины. Украина в мировом и европейском контексте, 2017 - 127 с.

4. Дорошенко О.О., Шевченко М.В. Аналіз міжнародного досвіду фінансування вторинної медичної допомоги // Економіка і право охорони здоров'я. – 2017. – № 1 (5).
5. О международном опыте реформирования системы здравоохранения [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://bit.ly/2qDMKml>.
6. Постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2017 р. № 1101 «Про утворення Національної служби здоров'я України».
7. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 1013-р. Концепція реформи фінансування системи охорони здоров'я.: zakon.rada.gov.ua/go/1013-2016-p.
8. Європейський інформаційно-дослідницький центр [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://euinfocenter.rada.gov.ua/>.
9. Закон України Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення //Відомості Верховної Ради України.- 2018.-№5.-Ст.31: zakon.rada.gov.ua/go/2168-19.

Манасян А.,
магістр спеціальності «Облік і оподаткування»
Прохорчук С.В.,
к.е.н., доцент,
професор кафедри фінансів, обліку і оподаткування
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна

МІЖНАРОДНИЙ ТА НАЦІОНАЛЬНИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ ОБЛІКУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

В сучасних умовах розвитку національної економіки бухгалтерський облік як система знань та практична сфера діяльності не один рік поспіль зазнає значних змін. За останні 10 років відбулися великі зміни в бухгалтерському інформаційному просторі за рахунок впровадження міжнародних стандартів

фінансової звітності, міжнародних стандартів аудиту, глобалізаційних процесів в економіці. І заключається це в переході від національних правил ведення обліку до обліку за міжнародно визнаними обліковими принципами, що складають методологічну базу Міжнародних стандартів фінансової звітності.

Однак, вважаємо, що не можна переоцінювати значення МСФЗ, оскільки вони формуються під впливом певних групових інтересів і є недостатніми для вирішення окремих задач. Таким чином, дослідження у сфері бухгалтерського обліку сьогодні повинні розкривати соціальні аспекти бухгалтерського обліку, розглядати розвиток теорії та практики обліку, враховуючи політичні, економічні та соціальні перетворення нашого суспільства.

Аналіз наукових публікацій, законодавчих та нормативних актів свідчить, що на сучасному етапі розвитку бухгалтерського обліку є недостатня база теоретичних аспектів облікової науки [1-5]. Теорія бухгалтерського обліку, як і його методологія, методика та організація, суттєво відстали і не встигають за темпами глобалізації та не відповідають економічним інтересам нових структур.

Необхідно дослідити процеси гармонізації та стандартизації бухгалтерського обліку як основні напрямки його розвитку. Нами проаналізовано Стратегію впровадження МСФЗ в Україні та її реалізацію в сучасних умовах [1-6]. Відповідно до

цього висвітлено місце і роль обліку в умовах інноваційного розвитку економіки.

Глобалізація приводить до ускладнення середовища у якому працюють бухгалтери та зростання швидкості його змін: необхідність пристосування та адаптації до постійних змін середовища зумовлює необхідність розвитку та постійного навчання бухгалтера; сучасний бухгалтер повинен володіти глобальним світоглядом, щоб розуміти середовище в якому діє бізнес; невідповідність рівня професійних якостей бухгалтерів сучасним вимогам роботодавців та умовам інформаційного суспільства та глобалізованої економіки [3].

МСФЗ визначають загальноприйняті принципи підготовки та складання фінансової звітності. Суб'єкти господарювання, які в обов'язковому порядку або на добровільних засадах перейшли на застосування МСФЗ, при складанні фінзвітності повинні: керуватися МСФЗ, які офіційно оприлюднені на сайті Мінфіну (www.ms fz.minfin.gov.ua); розуміти сутність відмінностей між вимогами П(С)БО та основними принципами підготовки фінзвітності за МСФЗ; установити дату переходу на МСФЗ для визначення першого звітного періоду для подання фінзвітності за МСФЗ [3; 5;6].

Дослідження впливу глобалізації на розвиток бухгалтерської професії дозволяє змогу зробити висновок, що вплив глобалізації на національну систему бухгалтерського обліку є вагомим та неминучим. Крім того, глобалізація

здійснює значний вплив на розвиток бухгалтерського обліку. Розвиток національної системи бухгалтерського обліку в умовах глобалізації здійснюється на користь потреб управління глобального масштабу, а неврахування інтересів безпосередніх користувачів бухгалтерської інформації, якими є управлінці, керівники призведе до зниження ефективності управління, що здійснюється з використанням облікової інформації та змусить підприємства до формування власних облікових систем.

Для забезпечення ефективного розвитку бухгалтерського обліку в Україні необхідним є зважене використання міжнародних стандартів з урахуванням економіко-правового середовища та стану ринкових відносин в Україні.

Список використаної літератури

1. Стратегія застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні, затв. Розпорядженням КМУ від 24 жовтня 2007 р. № 911-р. [Ел ресурс]. Режим доступу:<http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/911-2007>.
2. Концептуальна основа фінансової звітності.[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uteka.ua/ua/publication/commerce-12-msfo-28-msfo-soderzhanie-i-neobходimost-primeneniya>
3. Кирейцев Г.Г. Глобализация экономики и унификация методологии бухгалтерского учета [Текст] / Г.Г. Кирейцев // Научный доклад на 6-ой Международной научной конференции «Научные исследования в сфере бухгалтерского учета, контроля и анализа: теоретико-методологическое значение и направления дальнейшего развития», Житомир, 18-19 октября 2007 г. – Житомир: ЖГТУ, 2007. – 68 с. 24
4. Міжнародні стандарти освіти для професійних бухгалтерів [Текст] / Перекл. з англ. за ред. Н. Непійводи. – К.: Федерація професійних бухгалтерів і аудиторів України, 2004. – 78 с.

5. Голов С.Ф. Бухгалтерський облік в Україні: аналіз стану та перспективи розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://imanbooks.com/book_328_page_1.

6. Петрук О.М. Гармонізація національних систем бухгалтерського обліку: [Текст] / О.М. Петрук. – Житомир: ЖДТУ, 2005. – 420 с.

*Мітюхіна Н.,
студентка спеціальності
«Фінанси, банківська справа і
страхування»,
Леньохіна О В. д.е.н.
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна*

РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПІДХОДУ

Основна особливість сучасного етапу зміни підходів до управління розвитком регіону полягає у трансформації об'єкта управління.

Основні напрямки науково-дослідної роботи, яка проводиться в Україні у регіоні, на нашу думку включають наступні питання:

1. Економічні особливості галузевої продукції в регіоні, зокрема, закономірності появи, удосконалення і старіння одних видів продукції та створення нових, більш продуктивних й ефективних, а також темпи відновлення (зміни видів) продукції;

2. Закономірності розвитку обсягів, темпів і галузевих пропорцій, що знаходить своє практичне втілення в удосконаленні методів побудови галузевих планів і системи керування у регіоні;

3. Закономірності розвитку продуктивних галузевих чинників у регіоні (техніка, кадри) у їхньому взаємозв'язку з економікою галузі, особливо з ефективністю науково-технічного прогресу й підвищенням продуктивності праці;

4. Виробничі галузеві фонди у регіоні, закономірності їхнього розвитку, використання й відтворення;

5. Методи визначення та шляхи підвищення регіональної ефективності.

Зміст регіонального управління полягає в організації ефективного функціонування підпорядкованих систем. Він охоплює комплекс централізованих і оперативних форм діяльності органів виконавчої влади спеціальної компетенції, їх технічної політики, фінансування, науково-технічного забезпечення, роботи з кадрами, здійснення контролю та обліку.

Розвиток регіону на основі організації інвестиційного підходу відбувається відповідно до особливостей конкретних секторів економіки, сфер культурної та адміністративно-політичної діяльності.

Значна частина вітчизняних економістів вважають, що епоха домінуючого у попередні десятиріччя централізованого управління добігає свого завершення і має бути замінена епохою регіонального управління. Можна погодитися з думкою більшості дослідників, які стверджують, що механізми управління регіональними господарськими комплексами

повинні вибудовуватися з урахуванням місцевого природно-ресурсного, наукового, виробничого та трудового потенціалів.

Під загальним механізмом управління розвитком регіону ми розуміємо інтегрований підхід з системних позицій до керівництва сукупністю елементів (підсистем) та принципів дій, які здійснюються у стані зв'язку (трансформації) з локальними механізмами і призначені для впливу через відповідний інструментарій на економіку регіону по ланцюгу рівнів господарювання. На думку фахівців регіональною політикою можна вважати таку систему намірів і дій, яка реалізує інтереси держави по відношенню до регіонів і внутрішні інтереси самих регіонів такими методами і способами, які враховують природу сучасних регіональних процесів, і яка (регіональна політика) здійснює все вищесказане переважно у структурі міжрегіональних і внутрішньо регіональних зв'язків.

Економіка будь-якої країни, національні механізми управління економічними процесами розвиваються у відповідності з об'єктивними закономірностями, притаманними конкретному історичному періоду. На основі організації інвестиційного підходу відбувається поетапне формування відповідного їй більш досконалого проти чинного господарського механізму управління. Адже змінюється характер і направленість процесів організації, інвестування, конкуренції, стимулювання. Змінюється структура капіталу, в якому на чільне місце виходять інтелектуальний, людський та

структурний капітал, а матеріально-речовий і фінансовий капітал поступається їм місцями. Групування показників інвестиційної привабливості регіонів наведено на рис.1.

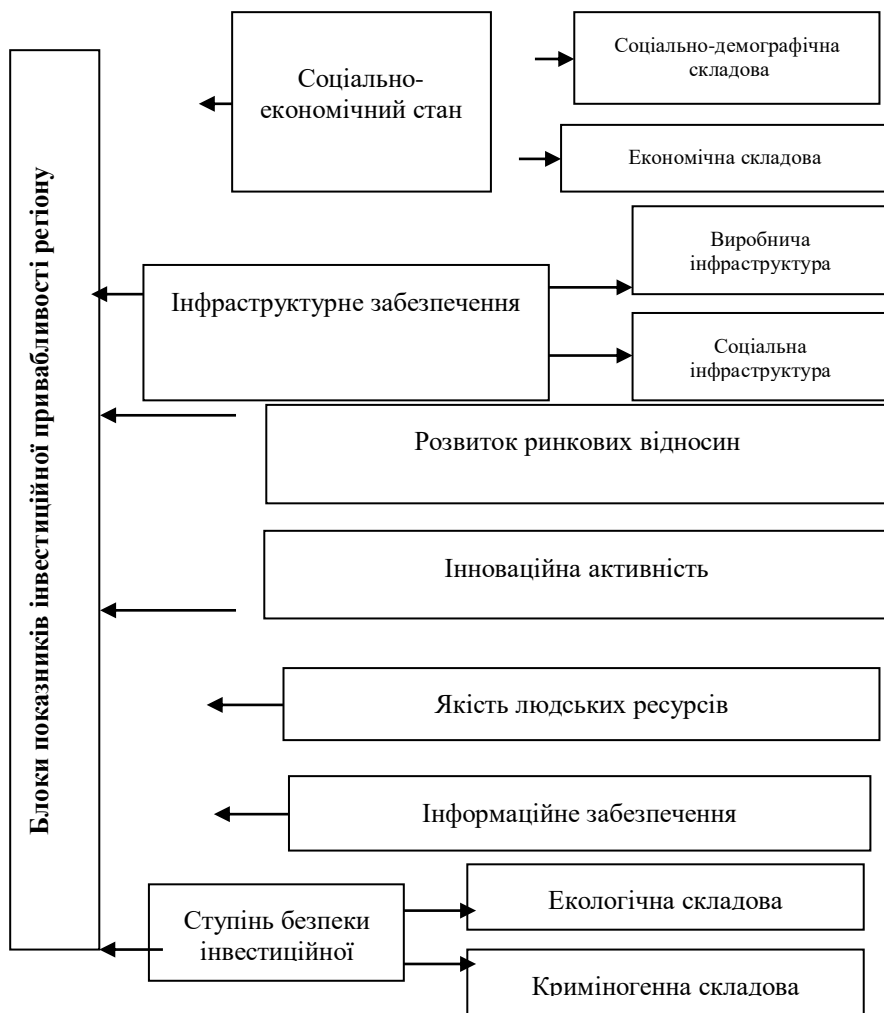

Рис. 1. Групування показників інвестиційної привабливості регіонів [1]

Таким чином, інвестиційна привабливість регіону, як результат складного, динамічного масового процесу, є об'єктом статистичного дослідження, результати якого доцільно використовувати при прийнятті управлінських рішень щодо вкладання інвестицій в економіку регіону.

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Купалова Г.І. Організація статистичного спостереження та аналізу інвестиційної привабливості регіонів / Г. І. Купалова, Н. О. Коренєва // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Фінансовий ринок України : глобалізація та євро інтеграція: зб. наук. праць / НАН України. Ін-т регіональних досліджень. – Львов, 2008. – Вип. 1 (69). – С. 424–431.
2. Бланк И.А. Инвестиционный менеджмент: Учебный курс / Бланк И.А. – К. Эльга, Ника-Центр, 2006.- 552 с.
3. Бочаров В.В. Методы финансирования инвестиционной деятельности предприятий / Бочаров В.В - М.: Финансы и статистика, 1998. – 160 с.
4. Енергія розвитку / Інформаційний вісник мережі регіональних центрів з інвестицій та розвитку. Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України. – березень 2013 р. – С. 48.

Мицик І.,

бакалавр спеціальності «Облік і оподаткування»

Прохорчук С.В., к.е.н., доцент,

професор кафедри фінансів, обліку і оподаткування

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

м. Херсон, Україна

РОБОТА АУДИТОРА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ЗМІН

Процеси глобалізації в просторі і часі відбуваються постійно. Вони охоплюють практично всі сфери суспільного

життя людини і тому досліджуються багатьма вченими – представниками різних економічних, соціальних, юридичних та інших наук. Глобалізація поставила нові задачі перед управлінням процесами економічного відтворення і обумовила потребу повнішого використання можливостей всіх галузей економічної науки. Особлива місія в цьому зв'язку покладається на системний бухгалтерський облік.

Глобалізація мотивує покращення якості і повніше використання бухгалтерської інформації в механізмах регулювання економічних відносин, що постійно ускладнюються. Практичне вирішення цих проблем відбувається шляхом удосконалення обліку в напрямку задоволення інформаційних потреб користувачів, а також уніфікації методології обліку на міжнародному рівні [1].

Відповідно до Закону України “Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність” контроль якості аудиторських послуг суб’єктів аудиторської діяльності здійснюється шляхом проведення перевірки якості аудиторських послуг суб’єктів аудиторської діяльності щодо дотримання ними міжнародних стандартів аудиту, принципу незалежності, ефективності внутрішньої системи контролю якості аудиторських послуг, дотримання вимог Закону [2].

Обов’язковий контроль якості аудиторських послуг здійснюється щодо [3]:

1) суб'єктів аудиторської діяльності, які надають послуги із обов'язкового аудиту фінансової звітності великих підприємств, банків, професійних учасників фондового ринку та емітентів, цінні папери яких допущені до торгів на фондових біржах або щодо цінних паперів яких здійснено публічну пропозицію, – один раз на три роки;

2) суб'єктів аудиторської діяльності, які надають послуги із обов'язкового аудиту фінансової звітності, крім зазначених у пункті 1 цієї частини, – один раз на шість років.

Контроль якості аудиторських послуг суб'єктів аудиторської діяльності, які мають право проводити обов'язковий аудит фінансової звітності підприємств, що становлять суспільний інтерес, проводиться Інспекцією із забезпечення якості Органу суспільного нагляду за аудиторською діяльністю.

Контроль якості аудиторських послуг суб'єктів аудиторської діяльності, які надають послуги із обов'язкового аудиту фінансової звітності (крім суб'єктів аудиторської діяльності, які мають право проводити обов'язковий аудит фінансової звітності підприємств, що становлять суспільний інтерес), проводиться Аудиторською палатою України.

Контроль якості аудиторських послуг суб'єктів аудиторської діяльності, які не надають послуги із обов'язкового

аудиту фінансової звітності, здійснюється за їхньою власною ініціативою Аудиторською палатою України [3].

З 1 липня 2018 року затверджено для обов'язкового застосування в якості національних стандартів аудиту Міжнародні стандарти контролю якості, аудиту, огляду, іншого надання впевненості та супутніх послуг видання 2016 – 2017 років, перекладені українською мовою.

Міжнародні стандарти контролю якості, аудиту, огляду, іншого надання впевненості та супутніх послуг видання 2016 - 2017 років (в перекладі українською мовою) повинні застосовуватися всіма аудиторами та аудиторськими фірмами при складанні звітів із завдань, виконання яких буде здійснюватися після 1 липня 2018 року [4].

Серед вітчизняної професійної бухгалтерської еліти немає консенсусу щодо стратегії піднесення та удосконалення національної системи обліку в умовах глобалізації світової економіки. Сучасні проблеми глобальної економіки зумовлюють необхідність впровадження нових, прийнятних для всіх, організаційних та методичних підходів до міжнародної гармонізації бухгалтерського обліку та аудиту.

Глобалізація посилює свій вплив і, як наслідок, вітчизняна система бухгалтерського обліку поволі зникає. На зміну їй приходить інша модерна облікова система, яка не відповідає потребам та інтересам управління. В умовах

глобалізації з'являються й нові користувачі системи бухгалтерського обліку та аудиту – глобальні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білоус О.Г. Економічна система глобалізму: [монографія] / О.Г. Білоус. – К.: КНЕУ, 2003. – 360 с.
2. Закон України «Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність» № 2258-VIII від 21 грудня 2017 року (надалі – Закон № 2258). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://proaudit.com.ua/audit/zakon>
3. Застосування Міжнародних стандартів аудиту. Лист Органу суспільного нагляду за аудиторською діяльністю від 16.01.2019 р. “Щодо застосування Міжнародних стандартів аудиту”. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.apu.com.ua/wp-content/uploads/2019/01/%.pdf>
4. Аудиторська палата України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.apu.net.ua/http://www.finman.ru/articles/2003/4/697.html>

Морозов С.О.

студент 4 курсу, 401 групи,

спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»,

Морозова О.С.

к.е.н., доцент кафедри міжнародних

економічних відносин та економічної теорії

ПВНЗ «Міжнародного університету бізнесу і права»

РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ ГАРМОНІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИХ ПІДХОДІВ

В умовах глобалізаційних та євроінтеграційних процесів перед регіонами України постають завдання щодо інтенсивного освоєння нових методів і прийомів господарювання, застосування інноваційних механізмів та інструментів

стимулювання соціально-економічного розвитку територій, що позитивно зарекомендували себе у світовій практиці. Все це зумовлює необхідність пошуку інноваційних підходів до формування нових ефективних стратегій регіонального розвитку.

Для активізації інвестиційної політики в економічних системах різних рівнів діють багато класичних і нових інструментів, але саме наявність науково обґрунтованих підходів до формування інноваційної моделі інвестиційної політики, збалансованих механізмів інвестування в розвиток регіонів, професійного управління інвестиційною стратегією суттєво впливає на темпи регіонального розвитку.

Вивченню проблем, пов'язаних з інноваційно-інвестиційною діяльністю, присвячені праці багатьох зарубіжних і вітчизняних вчених та фахівців. Теоретичні основи економічної політики, інвестицій та інновацій розробляли такі відомі зарубіжні вчені й практики, як Г.Александр, Р.Брейлі, А.Вебер, Дж.Кейнс, А.Льош, С.Майерс, П.Самуелсон, У.Шарп, Й.Шумпетер.

Застосування інноваційних підходів до регіонального розвитку має бути зорієнтовано на таке:

- посилення внутрішньої мотивації на регіональному (місцевому) рівні до соціально-економічного зростання;
- створення на регіональному рівні ефективних господарських структур, орієнтованих на інтенсифікацію використання

наявного на місцях ресурсного потенціалу; • формування на регіональному (та міжрегіональному) рівні конкурентних виробничих систем інноваційного типу;

- першочергове задоволення внутрішніх потреб територій за рахунок власних і залучених ресурсів.

Особливе значення для досягнення розвитку регіонів має активізація інвестиційних процесів, що потребує виконання таких умов:

- підвищення можливостей регіонів щодо освоєння інвестиційних ресурсів, у т. ч. за рахунок стимулювання інвестиційного попиту з боку виробничої сфери та сфери послуг;
- створення сприятливих умов для інвестування, забезпечення мінімізації та диверсифікації ризиків капіталовкладень;
- розвитку ринкової та інвестиційної інфраструктур, підтримки відповідного інформаційного та кадрового забезпечення.

За своїми кількісними та якісними параметрами (економічний, природно-ресурсний, науково-технічний потенціал, рівень соціально-економічного розвитку) українські регіони поділяються на три основні групи: – регіони великих індустріальних агломерацій з високим рівнем концентрації виробництва і населення (Дніпропетровська, Запорізька); – індустріально розвинені регіони з концентрацією виробництва у регіональних центрах і великих містах (Київська область і м. Київ, Харків, Одеса, Львів, Полтава); – регіони з промисловістю місцевого характеру (більшість західних регіонів). Інновації, як

відомо, існують у різних формах: нові види технологій, нова продукція, новий виробничий процес, управлінські та організаційні нововведення. Зазвичай під інноваціями розуміють систему, що складається з трьох основних фаз: генерування ідей та знань; їх спільне використання і поширення між споживачами; застосування цих знань та ідей для вдосконалення продукту [2, с. 217].

Місцевим органам влади надані великі можливості щодо стимулювання регіональних інтересів, однією із сфер якого є мале підприємництво, оскільки чим більше в регіоні буде прибуткових підприємств, тим більше податків надійде у дохідну частину бюджету. Регіональне регулювання ринку інновацій спрямоване на сприяння найбільш повній реалізації інноваційних ресурсів регіону через систему функцій регіональних органів влади [1, с.421].

Розвиток регіональних інноваційних структур (технополісів, технопарків, наукових парків, наукових інкубаторів, інноваційних та наукових центрів (тощо) як прогресивних форм територіальної організації продуктивних сил визначається як наявним виробничим, так і науковим потенціалом території, передбачає їх активне співробітництво з органами виконавчої влади (центральної та регіональної) [3].

На соціально - економічний розвиток регіонів суттєво впливає інноваційно-інвестиційна діяльність підприємств, які функціонують на їх території.

З метою більш рівномірного розвитку регіонів країни необхідно активізувати інноваційно - інвестиційну діяльність шляхом: орієнтації виробництва на потреби внутрішнього ринку; впровадження наукоємних технологій замість матеріаломістких енергоємних; виробництва вітчизняних товарів замість імпорту товарів аналогічної групи; підвищення конкурентоздатності виробленої продукції тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Економічна оцінка державних пріоритетів технологічного розвитку / За ред. Ю. М. Бажала. – К.: Ін-т екон. прогноз, 2002. – С. 235.
2. Йохна М. Економіка і організація інноваційної діяльності: Навчальний посібник / М. Йохна, В. Стадник. – К.: Видавничий центр «Академія», 2005. – 400 с.
3. Регіональні перспективи розвитку технопарків [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.raexpert.ru/researches/technopark/part4/>

Ненько Д.С.

студент магістратури кафедри фінансів, обліку і оподаткування,

Прохорчук С.В.

к.е.н., доцент, професор кафедри фінансів, обліку і оподаткування,

*ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна*

УПРАВЛІНСЬКИЙ ОБЛІК І КОНТРОЛІНГ У СИСТЕМІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Постановка проблеми. Однією з основних проблем розвитку індустрії туризму в Україні на сьогодні є неефективне та нерациональне використання природнокліматичних та історико-культурних ресурсів, невідповідність розвитку туристичної інфраструктури країни. Якщо не розглядати такий бік туристичної системи, то можна стверджувати, що Україна належить до тих країн, які мають значний, але нереалізований туристичний потенціал.

Ресурси країни – це переважно незмінна складова забезпечення успіху туристичної галузі, та слід зауважити, що туризм є складною системою, в якій тісно переплетені інтереси багатьох галузей: економіки, екології, культури, безпеки, зайнятості населення тощо. З подібними факторами пов'язані підприємницькі успіхи в туристичній сфері як на мікрорівні, так і на макрорівні економіки, адже однією зі статей наповнення державного бюджету в розвинених країнах світу з подібними ресурсами є саме доходи туристичної сфери. Вивчення обліку витрат за статтями калькуляції в туристичному контексті покаже, що потрібно знати підприємцеві про особливості бухгалтерських операцій в цій галузі і які нетипові деструктивні ситуації при обліку витрат на туристичному підприємстві його можуть спіткати.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед декількох джерел слід виокремити ті, які доцільно використовувати в сучасних умовах, зокрема в Україні. Системний підхід до обліку

в туризмі і готелях для досягнення цілей підприємцем висловив З. А. Балченко [8]. На зламі тисячоліть набула популярності і не втрачає актуальності узагальнююча стаття Л. В. Грибової, яка висвітлює основні аспекти організації і обліку витрат при теоретичному дослідженні туристичної й готельної діяльності [12]. Л. С. Чеснакова також зробила своїми публікаціями вклад у вивчення обліку витрат за статтями калькуляції в туризмі та готелях [10].

За основу виділення основних особливостей обліку витрат у туристичній сфері сучасної України необхідно використовувати відповідну діючу літературу, до якої можна віднести Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 [2] та Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати» [7].

Недостатньо опрацьованим залишається питання щодо особливостей обліку витрат за статтями калькуляції в готелях і в туристичній сфері сучасної України.

Метою є дослідження особливостей обліку витрат за статтями калькуляції в контексті туристично-готельної сфери сучасної України.

Виклад основного матеріалу. Згідно П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» витрати – це зменшення економічних вигід у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, що призводять до зменшення власного капіталу підприємства (за винятком зменшення капіталу за рахунок його

вилучення або розподілу між власниками) [6]. Витрати будь-яким чином впливають на ціну продукту готельного чи туристичного бізнесу і формують його вартість.

Собівартість туристичного продукту – вартісна оцінка матеріальних та інших витрат, понесених у процесі виробництва та продажу туристичного продукту, а також інших витрат на його просування та реалізацію. Вона є економічним інструментом регулювання виробничого процесу, контролю й оцінки господарської діяльності туристичного підприємства [12].

Порядок групування та класифікації витрат, що включаються до собівартості туристичного продукту, визначено Наказом Державного комітету України з туризму від 04.06.99 р. №23 «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо обліку витрат, які входять до собівартості туристичного продукту, та порядок формування фінансових результатів, які враховуються при оподаткуванні прибутку суб'єктів туристичної діяльності». Слід зазначити, що в цьому відомчому нормативному документі є ряд протиріч.

Готелі можна розглядати в туристичній сфері на рівні основних витрат туриста, але доцільно зважати на те, що облік витрат за статтями калькуляції в готелях специфічний, відносність готелів щодо логіки туристичної галузі підштовхує до виділення їх як ланки в загальному обліку витрат в туризмі, де готельні комплекси – сутність і каркас туристичного

підприємства, формують туристичний попит і вимагають своєчасність виконання суб'єктом господарської діяльності своїх фінансових зобов'язань. При розгляді туристичної сфери сучасної України доцільно спростити облік витрат за статтями калькуляції в готелях і дати їм характеристику.

Приблизний перелік статей калькуляції обліку витрат в готелях містить наступні [8]: «Інші витрати», «Витрати на оплату праці обслуговуючого персоналу», «Амортизація необоротних активів», «Витрати на поточний ремонт», «Затрати допоміжних розділів готелю».

У туризмі в цих статтях закладено різноманітні витрати пов'язані з форменим одягом, розрахунком по комунальних послугах, заробітній платі тощо. В цьому спектрі їх можна віднести до певної категорії – калькуляційної статті. Таким чином, контроль правильності записів у Відомості розрахунку фактичної собівартості і у збірній Відомості (розділ III «Витрати діяльності» Журналу №5 або 5А) здійснюють шляхом співставлення підсумків [8].

Висновки. Для більш чіткого та точного розуміння сутності та особливостей обліку витрат в туристичній сфері слід розглядати його на рівні готельних комплексів чи інших конкретних туристичних підприємств зважаючи на специфіку туристичного бізнесу.

Аналізуючи облік витрат в контексті готельної сфери сучасної України можна виділити наступні статті калькуляції

обліку витрат в готелях «Інші витрати», «Витрати на оплату праці обслуговуючого персоналу», «Амортизація необоротних активів», «Витрати на поточний ремонт», «Затрати допоміжних розділів готелю».

Складна інфраструктура ринку туристичних послуг сьогодення пов'язує характеристики даних видів калькуляційних статей обліку витрат таким чином, що поняття самого ведення обліку витрат в готелі не розмежовується на чіткі категорії, а набуває лише характерні відтінки, що взаємопов'язані між собою. Тут говорять і про зв'язність цих статей між собою і про взаємопов'язаних послуг готельного обслуговування в туристичному бізнесі. Таким чином, враховуючи всі особливості ведення бухгалтерського обліку при формуванні туристично-готельного підприємства можливо уникнути кризових станів.

Список використаних джерел:

1. Закон № 324 – Закон України «Про туризм» від 15.09.95 р. № 324/95-ВР.
2. Закон № 996 – Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 р. № 996-XIV
3. Закон № 168 – Закон України «Про податок на додану вартість» від 03.04.97 р. № 168/97-ВР.
4. Закон № 334 – Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28.12.94 р. № 334/94-ВР.
5. Постанова № 728 – «Про заходи подальшого розвитку туризму», затверджена постановою КМУ від 29.04.99 р. № 728.
6. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31 березня 1999 року № 87 // Інфодиск «Законодавство України».

7. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31 грудня 1999 року № 318 // Інфодиск «Законодавство України».

8. Балченко З. А. Бухгалтерський облік в туризмі і готелях України: Навчальний посібник / З. А. Балченко. – К.: КУТЕП, 2006. – 232 с.

9. Скопень М. М. Інформаційні системи і технології бухгалтерського обліку в туризмі: Навч. посіб. / М. М. Скопень – Ю: Вища шк., 2003. – 275 с.: іл.

10. Чеснакова Л. С. Бухгалтерський облік: Навч. посіб. / А. В. Алексєєва, В. В. Масалігіна. – К. : КНТЕУ, 2009. – 397с.

11. Журнал «Туризм: Теорія і практика» 2005 рік №1
Грибова Л. Туризм: організація та облік [Електронне джерело] // ДТ-Кт. Школа бухгалтера – № 13-29, 2003р. – Режим доступу: <http://dtk.com.ua/show/1cid01916.html>

Прохорчук С.В.,

к.э.н., доцент,

профессор кафедры финансов, учета и налогообложения

Анищенко О.В.,

к.э.н.,

доцент кафедры финансов, учета и налогообложения

ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

м. Херсон, Україна

ПРОБЛЕМЫ ГАРМОНИЗАЦИИ НАЦИОНАЛЬНОЙ СИСТЕМЫ БУХГАЛТЕРСКОГО УЧЕТА В СООТВЕТСТВИИ С МСФО

За последнее десятилетие в результате глобализации международных экономических связей в Украине возникла необходимость гармонизации национальных систем бухгалтерского учета с международными стандартами финансовой отчетности. Зарубежные партнеры, которые

готовы вложить свои средства в экономику нашего государства, хотя и читают финансовые отчеты предприятий, объектов инвестирования.

Унификация и гармонизация стандартов бухгалтерского учета позволит бухгалтерам разных стран работать в других странах, программисты могли бы тиражировать свои бухгалтерские программы, а издатели распространять книги.

На современном этапе развития национальной экономики страны бухгалтерский учет и отчетность нуждаются в качественных национальных стандартах. В каждой стране используются разные подходы и организационные схемы установления стандартов учета и аудита. Для каждой страны и в конкретный период времени оптимальный вариант зависит от сложившихся в это время условий [1].

Необходимость гармонизации бухгалтерского учета на международном уровне стала очевидной, которая позволит: повысить сопоставимость бухгалтерской отчетности разных стран; активизировать оборот капитала; поднять общий методологический уровень бухгалтерского учета; сократить затраты на составление бухгалтерской отчетности многонациональных корпораций; усилить действенность социального контроля над международными корпорациями; более оптимально распределять мировые ресурсы [2].

При этом, необходимо различать понятия «гармонизация», «унификация» и «стандартизация» [3]:

- унификация - это исключение альтернативных методов учета хозяйственных операций, событий и обстоятельств;
- стандартизация - ограниченный набор альтернативных методов для поддержания гибкости бухгалтерского учета;
- гармонизация - увязка различных систем бухгалтерского учета и отчетности путем введения их в рамки общей классификации, то есть стандартизация формы с сохранением существенных различий.

Исходя из этого, можно сделать вывод, что гармонизация представляет собой путь достижения общей сопоставимости финансовой информации.

Стандартизация бухгалтерского учета в международном масштабе, по всей вероятности, предполагает изменение национальных учетных систем, которые были созданы с ориентацией на локальные информационные потребности и приоритеты. Целью разработки и внедрения международных стандартов является улучшение и гармонизация законодательства, стандартов бухгалтерского учета и порядка составления финансовой отчетности во всем мире [3].

Каждый стандарт предусматривает несколько равных по возможностям, но дающих различные результаты вариантов и при этом их применение не носит жестко регламентированного характера.

Большинство стандартов представляет собой нечто среднее между практикой, принятой в США (US GAAP -

общепринятые бухгалтерские принципы США) и Великобритании (UK GAAP - общепринятая бухгалтерская практика Великобритании) [3].

Международные стандарты были разработаны с целью удовлетворения потребностей большинства пользователей, принимающих экономические решения (например, о приобретении, сохранении или продаже пакетов акций). В полной мере международными стандартами руководствуются только ТНК (транснациональные корпорации), для которых применять национальные методы учета каждой страны не представляется возможным [2].

Отличительной чертой системы бухгалтерского учета в экономически развитых странах является мягкая регламентация процедурной стороны. У них нет единого национального плана счетов, единого методологического центра, потока инструктивных материалов, обязательных к исполнению. Бухгалтерский учет служит для защиты прав и интересов собственника, в то время как в Украине он направлен прежде всего на соблюдение норм налогового законодательства. Особенностью отечественного учета является завышение себестоимости и, как следствие, занижение прибыли и налога на прибыль. Кординально отличается учет в западных компаниях, где наоборот, часто пытаются зависить прибыль для получения более привлекательной картины для инвесторов (акционером) и кредиторов.

Кроме того, в методологическом плане учет на Западе подразделяется на финансовый и управленческий. Финансовый учет - процесс подготовки информации, пользователями которой могут быть и внешние заинтересованные лица, а управленческий учет - процесс подготовки информации, необходимой управленческому персоналу для планирования и контроля текущей деятельности предприятия [1;3;4].

Подводя итог изложенному отметим следующее: 1) применение МСФО является единственным наиболее эффективным шагом к повышению прозрачности и понятности информации, раскрываемой организациями и характеризующей их деятельности; 2) при формировании национальной модели регулирования учета и отчетности необходимо принимать во внимание опыт экономически развитых стран, учитывать особенности экономического развития, культурный уровень, традиции правовой системы, налоговой политики, наличие высокопрофессиональных бухгалтерских организаций; 3) создание единой системы финансовой отчетности в условиях глобализации экономических отношений непременно требует гармонизации и стандартизации финансовой отчетности.

Список використаної літератури:

1. Гудзь Н. В. Бухгалтерський учет: учеб. посібник для вузів / В. Гудзь, П. Н. Денчук, Р. В. Романов; М-во освіти і науки України. - 2-е изд., Перераб. и доклада. - М.: Центр учб. Лит., 2016. - 424 с.

2. Безверхий К. В. Информационный комплекс учетной системы и отчетности в Украине: монография / К. В. Безверхий, Т. В. Бочуля. - М.: Центр учб. Лит., 2014. - 184 с.
3. Онищенко А. Учет в зарубежных странах: учебник для вузов / А.Онищенко, М. И. Бондарь, В. В. Дубовая; М-во образования и науки Украины, Гос. выше учеб. заведение "Киев. нац. эконом. ун-т им. Вадима Гетьмана", Полтав. нац. техн. ун-т им. Юрия Кондратюка. - М.: Центр учб. Лит., 2015. - 576 с.
4. Международные стандарты финансовой отчетности для малых и средних предприятий (МСФО для МСП): практич. пособие / [сост. Безверхий К. В.]. - М.: Центр учб. Лит., 2015. - 226 с. Материал представлен 19 апреля 2019 года.

Ходус Ю.С.

бакалавр

Прохорчук С.В.

к.е.н., доцент

професор кафедри фінансів, обліку і оподаткування

Міжнародний університет бізнесу і права

м. Херсон, Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АНАЛІЗУ ДОХОДІВ, ВИТРАТ ТА ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ПІДПРИЄМСТВА

Незалежно від видів діяльності чи етапів розвитку підприємства для керівництва завжди є актуальною та доцільною інформація щодо отриманих доходів та витрат, їх співставлення з метою визначення кінцевих результатів діяльності підприємства, встановлення ефективної та налагодженої взаємодії всіх підрозділів підприємства в процесі проведення господарської діяльності. У більшості малих та середніх підприємств відсутні аналітичні відділи, які проводять аналіз діяльності, тому виникає необхідність запровадити

певний алгоритм проведення аналізу доходів та витрат підприємства.

При здійсненні планування, збільшенні чи зменшенні доходів і витрат, прийнятті певних управлінських рішень, керівникам структурних підрозділів та підприємства в цілому завжди необхідна економічна інформація. Саме це пояснює потребу в систематизації інформаційних джерел та їх забезпеченні. Тракувати систематизацію інформаційних джерел можна по-різному, оскільки відсутній єдиний підхід до розуміння цього поняття. Так, Надія Ротман вважає, що інформаційне забезпечення є системою та обробкою даних для отримання факторів та остаточного прийняття дій керівництвом [1, с. 157]. На думку В.П. Пантелєєва, інформаційне джерела розглядаються як поетапний збір інформації, обробки, узагальнення, зберігання, з метою використання для прийняття управлінських рішень [2, с. 158]. В.Г. Козак дотримується думки, що інформаційне забезпечення – це необхідна інформація, отримана з баз даних, для управління економічними процесами на підприємстві [3, с. 66–70].

Умовно, опирачись на думки вчених, інформаційне забезпечення можна поділити на певні групи:

- I. Сукупність документів певної форми, інформація яких використовується при проведенні аналізу
- II. Організація процесу забезпечення інформацією;
- III. Забезпечення інформацією як сукупність форм документів.

Для формування такого забезпечення слід використовувати зовнішні та внутрішні джерела інформації, при цьому обов'язково слід враховувати організаційну та правову форму, особливості самого підприємства, галузі та багато інших умов.

До внутрішніх джерел інформації можна віднести:

- облікові (реєстри обліку, первинні документи, звітність та ін.);
- планові (стратегічні, поточні та оперативні плани);
- господарські та правові (накази, розпорядження, технічна документація, рішення акціонерів, договори та ін.).

До зовнішніх джерел відносять:

- нормативно-законодавчі (Н(С)БО, М(С)ФЗ, Закони України, накази, постанови, інструкції);
- інші джерела (дані Державної служби статистики України (Держстату), періодичні видання та ін.).

Звичайно, при формуванні інформаційного забезпечення слід дотримуватись основних вимог, таких як:

- об'єктивність (використання достовірної інформації щодо результатів господарських процесів);
- повнота (надання повної інформації задля виявлення причин, які можуть впливати на завдання);
- порівнянність (порівняння показників з прогнозними за різні періоди);
- доступність (для внутрішніх та зовнішніх користувачів) [4].

Ефективне функціонування досягається лише при чітко поставлених завданнях по всіх підрозділах підприємства та уникання інформації з неперевірених джерел.

В подальшому, для проведення ефективного аналізу показників, необхідна модель організації роботи. Модель організації аналізу основних показників запропонована в табл. 1. Модель складається з трьох стадій аналізу: стадія планування (перший та другий етап), основна стадія (з третього по п'ятий етап) та заключна (шостий та сьомий етап).

На основі представленої моделі створюємо алгоритм проведення аналізу. Алгоритм складається з дев'яти основних стадій, а саме: спочатку слід вибрати об'єкт аналізу та способи його проведення; призначаємо осіб які відповідають за аналіз; аналізуємо фактичні та планові показники, які вплинули на доходи та витрати; аналізуємо ці відхилення та виявляємо негативні відхилення; проводимо факторний аналіз внутрішніх та зовнішніх чинників; дізнаємось про причини відхилень та визначаємо винних осіб; розробляємо перелік дій щодо усунення причин та наслідків; формуємо новий досвід в прийнятті управлінських рішень; аналізуємо доходи та витрати підприємства.

Таблиця 1

Модель організації аналізу доходів, витрат та фінансових результатів підприємства

Стадії	Етапи	Завдання
Планування	Перший етап	- задачі аналізу; - засоби та способи аналізу; - мета аналізу; - об'єкт аналізу; - суб'єкт аналізу;
	Другий етап	- призначення відповідальних осіб;
Основна стадія	Третій етап	- збір інформації;
	Четвертий етап	- аналіз доходів, витрат та фінансових результатів; - дослідження за видами діяльності; - виявлення «основних» показників діяльності; - порівняння планових та фактичних показників; - виявлення відхилень показників;
	П'ятий етап	- аналіз впливу факторів на показники доходу, витрат та фінансових результатів
Заключна	Шостий етап	- узагальнення результату аналізу
	Сьомий етап	- розробки заходів та пропозицій щодо збільшення показників доходів та зменшення витрат діяльності.

Ці аспекти проведення аналізу слід відобразити в нормативних документах підприємства щодо організації облікової політики. Отже, проведення аналізу доходів, витрат та фінансових результатів підприємства потребує ефективного використання інформаційної бази кожного структурного підрозділу, що в свою чергу сприятиме ефективності управлінських рішень, зростанню доходів та зменшенню витрат, формування сталих та високих фінансових результатів.

Список використаної літератури:

1. Ротман Н. Інформаційне забезпечення економічного аналізу і його основні принципи / Н. Ротман // Економічний аналіз. – 2010. - № 5. – С. 155–160.
2. Пантелєєв В.П. Аудит / В.П. Пантелєєв. – К.: «Видавничий дім «Професіонал», 2008. – 403 с.
3. Козак В.Г. Удосконалення системи інформаційного забезпечення економічного аналізу / В.Г. Козак // Економіка АПК. – 2005. – № 1. – С. 60–80.

Чередник Є.В.

студентка 4 курсу спеціальності «Менеджмент»,

Соколова Л.В.

*старший викладач кафедри менеджменту
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна*

АДМІНІСТРАТИВНИЙ МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИЗМУ

Світовий туризм розвивається швидкими темпами, здійснюючи значний вплив на економіку кожної окремої країни, саме тому туристична індустрія є однією із п'яти основних

галузей економіки в 83 % країн світу, та провідною галуззю в 38 % з них. Завдяки процесам транснаціоналізації туризму встановлюються та стабілізуються відносини між державами-партнерами, відбувається залучення інвестицій, реалізуються спільні проекти та програми.

Враховуючи наявність значного природного рекреаційного потенціалу, великої кількості пам'яток культурного та історичного значення, туризм в Україні визначено одним із пріоритетних напрямків розвитку національної економіки і культури та складовою соціально-економічної політики на державному і регіональному рівнях.

Основні особливості туристичної галузі виділив Гуменюк Ю.П., серед них: сезонний характер, тяжіння до рекреаційних місцевостей, залежність асортименту від рекреаційного попиту; високі вимоги до якості послуги яка залежить від місткості територій, нерозривність процесу виробництва та споживання турпродукту; велика кількість різновидів, комплексний характер та значний термін використання рекреаційних ресурсів; безперервність рекреаційного процесу, можливість негативного впливу на довкілля та інші.

Туризм стимулює економічні процеси, відкриває додаткові ринки для продукції не туристичних галузей, унаслідок чого з'являються умови для зростання виробництва, застосування нової техніки, удосконалення технологій

виробництва та зростання продуктивності праці. Таким чином, виробничо-господарська діяльність у туристичній галузі виступає системоутворювальним фактором впливу на розвиток економіки в цілому [1].

Специфічність туристичної сфери, як об'єкта державного управління, полягає в необхідності створення конкурентоспроможного на світовому ринку туристичного продукту який буде максимально задовольняти потреби споживача, формування позитивного іміджу країни в світі, забезпечення комплексного розвитку туристично-привабливих територій, збереження екологічної рівноваги та історико-культурної спадщини, досягнення позитивного соціально-економічного ефекту.

Державне регулювання туризму – це цілеспрямований вплив з боку держави та її органів, яким державою делеговані відповідні повноваження щодо формування і підтримки туристсько-рекреаційного середовища, регулювання обсягів і напрямів туристичних потоків, створення туристичної інфраструктури, охорони рекреаційних ресурсів і заповідних територій, організації відпочинку та вільного часу населення країни, підготовки кадрів для рекреаційно-туристичних комплексів [2].

Державне регулювання туристичної сфери – це сукупність методів впливу суб'єктів управління на туристичну сферу як об'єкт, які мають практичний характер та

функціональну спрямованість для досягнення визначених цілей. Особливістю державного регулювання, що відрізняє його від управління, є врахування законів ринку в ході реалізації управлінських функцій. Державне управління є теоретичною оболонкою та концептуальною основою реалізації відповідного механізму, а державне регулювання відображене в практичному вимірі з обов'язковим включенням поточних процесів на ринку та їх прогнозів [3].

Сутність державного регулювання туристичної галузі виражається через визначення головної мети, цілей, завдань, механізмів, методів, засобів, форм та інструментів реалізації.

Головною метою державного регулювання туризму є створення сучасного високоефективного та конкурентоспроможного туристського комплексу, який зможе задовольнити потреби туристів у якісних туристичних послугах та забезпечити значний вклад у розвиток національної економіки.

Основними цілями – збільшення валового національного доходу від туристичної діяльності, кількості зайнятих в туристичній індустрії, надходження податків до бюджету, притоку іноземної валюти, збереження туристичних ресурсів, примноження туристичного потенціалу країни.

Створення сприятливих умов для розвитку туризму залишається головним завданням державного регулювання, яке вирішується за допомогою організаційних правових,

економічних, адміністративних та інших механізмів регулювання, шляхом застосування прямих та опосередкованих засобів цільового впливу таких як: законодавчі та нормативні акти, державні та міжнародні стандарти, ліцензування, державні норми та нормативи, державну політику, програми, плани та інше.

Адміністративний механізм державного регулювання туристичної галузі пронизує усі відносини у сфері державного регулювання і є сукупністю прийомів, заснованих на використанні об'єктивних організаційних відносин та загально-організаційних принципів управління. Адміністративний механізм здійснюється організаційними, розпорядчими та економічними методами [1].

До характерних особливостей адміністративного механізму відносяться:

- прямий вплив на діяльність суб'єкта управління (підприємство, посадову особу, громадянина) через встановлення прав, обов'язків та повноважень;
- прийняття рішень здійснюється суб'єктом регулювання в межах його компетенції та оформлюється у вигляді документації (указ, постанова, наказ, розпорядження);
- прийняте суб'єктом регулювання управлінське рішення є юридично обов'язковим для об'єкта управління;

- невиконання вимог розглядається як порушення обов'язків і може спричинити адміністративну, дисциплінарну і навіть кримінальну відповідальність.

За допомогою адміністративного механізму суб'єкт виконавчої влади здійснює вплив на об'єкт шляхом використання адміністративних форм управління. Адміністративний механізм регулювання туризму здійснюється через засоби прямого впливу такі як: ліцензування, стандартизація, сертифікація.

Список використаної літератури

1. Гостева Н.П. Адміністративний механізм державного регулювання туристичної галузі України // Електронне наукове фахове видання *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2012. № 12. URL : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=513>.
2. Теличкань І.І. Адміністративно-правове регулювання сільського зеленого туризму // *Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва*. 2009. Вип. 71, (Ч.2 – економіка). С. 61–70.
3. Біль М., Третьак Г., Крайник О. Механізм державного управління туристичною галуззю (регіональний аспект) : наук. розробка. Київ: НАДУ, 2009. 40 с.

Ярченко Ю.В.,
к.і.н., доцент кафедри туризму
ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», м.
Маріуполь

Лепьохіна О.В.
д.е.н., професор кафедри маркетингу
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

МАРКЕТИНГ ІМІДЖУ ТЕРИТОРІЇ В ТУРИЗМІ

Туристський продукт стає залежним від іміджу території. Навіть з огляду на багато складових турпродукту, в т.ч. додаткових послуг, які можуть вплинути на рішення про покупку, в основі споживчого вибору знаходиться місце перебування.

Звернемо увагу на те, як проходить процес туристського районоутворення:

- 1) на першому етапі туристський потенціал території виявлений, але не освоєний;
- 2) на другому етапі відбувається бурхливе зростання туристичного району одночасно з формуванням в масовій свідомості унікального туристичного іміджу даної території;
- 3) на третьому етапі район досягає піку свого туристського розвитку з подальшим спадом інтересу до нього з боку споживачів;
- 4) на четвертому етапі район втрачає статус виключно туристської території.

Таким чином, регіон (район) сам є основою своєї унікальної торговельної пропозиції, з якою він виходить на ринок туристичних послуг. Також регіон як першооснова турпродукту, є одночасно й причиною, й наслідком туристської «спеціалізації» регіону. Фактично це підтверджує думку визнаного авторитету в області конкуренції Майкла Портера: «конкурентна перевага створюється і утримується в тісному зв'язку з місцевими умовами». [1] Іншими словами, регіон (територія) сам по собі є конкурентною перевагою, питання лише - наскільки істотна ця перевага.

Під маркетингом території мається на увазі маркетингова діяльність, яка здійснюється в комерційних інтересах території та спрямована як усередину (на розташовані всередині організації та мешканців), так і зовні (на будь-які об'єкти поза територією). Говорячи про маркетинг туристської території, необхідно додати, що первинною метою завжди буде створення і підтримання сприятливого іміджу як ключового фактора подальшого комерційного успіху.

Маркетинг іміджу території є не тільки фундаментальним по відношенню до іншої маркетингової діяльності в туризмі. Слід зазначити його іншу важливу властивість - він потребує низьких витрат. Регіон не піддається серйозним змінам, а просувається таким, яким є на момент початку рекламної кампанії. Інструментарій в даному випадку обмежений комунікаціями, до яких пред'являються підвищені

вимоги - до їх відкритості, достовірності інформації, своєчасності і т.д. Імідж території є не тільки найважливішою, але і самої «недорогою» маркетинговою метою. Однак в цьому прихована й слабкість іміджу: далеко не всі міста, рекреаційні зони та культурні об'єкти мають яскраво виражений імідж . Взагалі стійкий та той, що запам'ятовується імідж - це доля малої кількості об'єктів у всьому світі (як то Ейфелева або Пізанська башти, наприклад).

В межах маркетингу території, вирішуючи завдання розробки, впровадження, підвищення і поліпшення іміджу продукту (в даному випадку - території) необхідно дотримуватися наступних принципів:

- туристський імідж повинен бути не тільки зрозумілим населенню регіону, але і прийматися, поділятися ним;
- в основі туристського іміджу закладені цінності, що «експортуються» регіоном, тобто його населенням (народом і/або народами), владою, бізнесом тощо;
- при всій різноманітності характеристик регіону, що істотно ускладнює процес іміджірованія, регіон має свій стрижневий (базовий образ), який є основою, що забезпечує іміджеву репрезентацію регіону;
- об'єктивні риси (культурні коди, архетипи та ін.) надають іміджу вагомості та реалістичності;
- оскільки в процесі цього відображення можливі перетворення вихідної інформації, імідж не є точною копією відображуваного;

- процес створення іміджу - динамічний, активний і цілеспрямований, тобто в першу чергу процес підконтрольний зацікавленій стороні і не повинно бути некерованого розвитку;
- центральне місце в туристичному іміджі регіону в умовах глобалізації займають символи, які відповідають за його індивідуалізацію, унікальність;
- туристський імідж регіону слід розглядати як механізм реалізації культурного експорту, що дозволяє створити певні групи лояльності з відповідним позитивним його сприйняттям.
- в сучасній Україні важливим методологічним імперативом туристичного іміджу регіону можуть стати романтичні і героїчні інтенції його минулого і сучасності.

Отже, світовий туристичний ринок характеризується яскраво вираженою «спеціалізацією» регіонів (країн, міст). Ринок українських туристських територій в основному відчуває дефіцит конкурентних маркетингових ідей, ймовірно, через недостатню увагу до комплексних проблем туристських зон (регіонів). Разом з тим, очевидно, що регіон як туристичний продукт переживає основні стадії життєвого циклу товару, а також має ряд ознак, що дозволяють вважати його унікальною торговою пропозицією на туристичному ринку. Інструментарій регіонального маркетингу дозволяє посилити конкурентні переваги території порівняно недорогими методами. Таким чином, маркетинг в розвитку туристичної привабливості регіону

може бути зведений до власне регіонального маркетингу або маркетингу території.

Література

1. Портер М. Международная конкуренция. Конкурентные преимущества стран / М. Е. Портер; пер. с англ. – М.: Международные отношения, 1993. – 896 с.

Яцемірська Г.В.,
студентка III курсу спеціальності 081 Правознавство;
Тарахтєй М.А.,
викладач кафедри ГФД, викладач
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
м. Херсон, Україна

ГАРМОНІЗАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ЦІННІСНИХ ОРДИНАТ

Спробуємо дати відповідь на це питання «в чому сенс життя кожного громадянина?» в контексті *аксіологічних*, тобто, ціннісних, державотворчих ординат-прагнень.

Інтереси, це те, чим живе індивид, людина, суспільство, держава, – на що витрачається нагальні життєві ресурси: сили та час, а разом з ними – й усе інше. Інтереси є життєві, які забезпечують і підтримують життєздатність, а отже і гарантують, сталість розвитку (певної системи) та ефективність функціонування, вони – *суттєві*, та інтереси акцидентальні, несуттєві, які не пов'язані безпосередньо із життєзабезпеченням та самою якістю життя. Відомо, що будь-який інтерес на чомусь реалізується, себто має свій предмет або носій. – Дарма, що матеріальний цей предмет: вілла, смартфон, яхта, літак тощо, чи

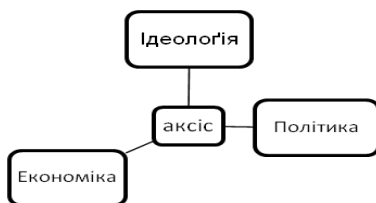
– ідеальний: інформація, знання, концепція, план, проєкт, ідея, освіта тощо. – Немає як такого безпредметного інтересу, неможливо цікавитися нічим. Кожний предмет інтересу прагне до втілення у житті, до своєї реалізації і тоді предмет інтересу, конкретизуючись, трансформується в *об'єкт* інтересу. Кожен об'єкт інтересу – це вже певна *цінність* оскільки, вимагає, для своєї реалізації певну кількість різних ресурсів, і, чим більше об'єкт інтересу потребує цих ресурсів (скажімо, людських ресурсів: уваги, зусиль, часу тощо), тим більшою є його цінність.

Яка ж наука досліджує цінності: їх природу, генезу, розвиток, вплив на людину і суспільство? «*Аксіологія* (грец. *axia* – цінність та *logos* – вчення, слово) – філософське дослідження природи цінностей» [1, С. 11].

Кожна людина, як і кожне суспільство, а от – і кожна держава, має свої цінності; попри їх, цінностей, велике розмаїття суттєві цінності скрізь однакові і мають трійчастий розрядорозподіл; для людини, т.зв. антропологічні цінності, ця трійка є наступною: *духові* цінності, *змагальні* цінності та *матеріальні* цінності. *Духовні цінності* – се знання і все, що несе із собою знання; крім суто наукового знання се – також мистецтво і релігія; класична формула духових цінностей: «Віра, Надія, Любов». *Змагальні цінності* – се цінності амбіцій, боротьби і самореалізації, фізичного тонусу і безпеки: сила, бадьорість, завзятість, впевненість, добра вдача, успіх, перемога,

звитяга, конкурентоздатність, витривалість; – це здатність намічати і досягати намічених цілей. *Матеріальні* цінності, – майно та їжа, – одяг, житло, харч, земля, повітря, вода, енергоносії, словом, гроші (в сучасному світі) і все що можна на них придбати. Такою є трійка антропологічних цінностей і, якщо, хоча би одну аксіологічну гілку знищити, тоді неодмінно погіршується якість самого людського життя, що у тяглості веде до кризового становища і загибелі.

У кожній держава, за аналогією із людиною, також є відповідна аксіологічна трійка засадничих, державотворчих цінностей, це: *ідеологія, політика та економіка*.

Ідеологія – це, стратегічний план розвитку держави, так би мовити – сенс її існування, ідеал, до якого вона прагне, глобальний вектор, за яким держава здійснює свій поступ у просторі і часі, її перманентна мета; *політика* – це методологія, набір усіляких інструментів і заходів, за допомогою яких реалізується стратегічний курс держави і долаються усі перешкоди, так би мовити – тактика; *економіка*, се – «пальне держави» – матеріальне забезпечення держави на її шляху до глобальної мети, господарчий устрій держави і його стан. В

кожній державі є своя ідеологія, політика та економіка і усі ці речі – суть надзвичайно, життєво-важливі: варто лишень знищити щось одне і держава занепадає, а потім і взагалі, гине.

Якщо жодна держава не в змозі існувати без цих речей, і, втративши щось одне, держава втрачає свій суверенітет і припиняє своє існування, то це означає, що: чим чіткішими і якомога більш структурованими є ці державотворчі інтенційні сутності, тим сильнішою є держава. Форма поширення оцих структурних державотворчих цінностей по всій території, передусім, унітарних держав (а України за власним типом територіяльної організації є саме унітарною державою, на відміну від федерального устрою, де кожна територіяльна одиниця – суб'єкт федерації, – входить до складу держави на засадах певної юридичної самости і політичної автономії і в змозі, принаймні *de-jure*, в будь-який час, вийти зі складу федеративного об'єднання, набувши, в такий чин, абсолютного суверенітету і ставши повноцінною незалежною державою) є фракталоподібною, коли трьохпроменева аксіологічна зірка державотворчих інтенцій: Стратегічний напрямок (ідеологія) – Тактична методологія (політика) – Матер'яльне забезпечення (економіка), – зменшуючись в масштабах: від загальнодержавного макро-рівня міністерської діяльності до середнього мезо-рівня – діяльності обласних державних адміністрацій, і далі – до мікро-рівня місцевих територіяльних громад і селищних рад, – неухильно зберігає свою структуру.

Відомо, що в громадянському суспільстві як і в правових системах більшості сучасних розвинених держав діє, так звана, Засада свободи: «дозволяється все, що не заборонено законом» [2], ключовою ідеєю якої є можливість вибору варіанту поведінки особою, яка обмежується лише правом. Ця засада враховується усіма суб'єктами господарювання і комерційної діяльності фізичних і юридичних осіб; тому, перш, ніж з'явиться певна підприємницька діяльність на терені будь-якої держави, в першу чергу, суб'єктами інвестування, не залежно від того: вітчизняні вони чи іноземні, опрацьовується законодавчий корпус цієї держави (за правилом: «до чужого манастирю зі своїм статутом не йдуть»), аби не потрапити у халепу, бо як відомо: «незнання законів не запобігає відповідальности», – та норми Міжнародного права, в даній галузі. Тому, коли суб'єкт підприємницької діяльності або інвестування облаштовує свою комерційну активність таким чином, аби вона не порушувала законодавства даної країни це, можна сказати, той початковий, необхідний і, водночас, достатній рівень гармонізації – узгодження власної діяльності, із чинним законодавством певної країни. – Термін «гармонізація» тут береться в загальному, найпоширенішому розумінні: як «процедура взаємного узгодження, зведення до єдиної системи, уніфікації, координації, впорядкування, забезпечення взаємної відповідності будь-яких (в тому числі економічних) процесів і відносин, а також – результат цієї

процедури»[3]. – Наочним прикладом такої початкової гармонізації є, скажімо, переклад власної організаційної документації державною мовою тієї країни, де планується бізнесова діяльність, а також – опанування тією мовою відповідним контингентом особового складу підприємця (фізичної чи юридичної особи). Зазвичай, більшість підприємців на тому і зупиняються.

Втім, далекоглядний підприємець, а тим паче, інвестор, мусить добре розуміти (і цього не можна забувати!), що будь-яка бізнесова діяльність відбувається на терені певної країни (навіть, якщо це – віртуальний інформаційний простір), а кожна країна має свої державотворчі ціннісні прагнення, які, як вже зазначалося, є сталими на всіх рівнях державної влади: від кабміну до сільради. Це означає, що саме в цій державотворчій ціннісній розі інтересів для бізнесу відкриваються нові перспективи більш повної гармонізації своєї діяльності, адже цілком зрозуміло, що будь-яка інвестиційна і підприємницька діяльність (будь-який легальний бізнес) на терені будь якої країни буде значно сильнішою, успішнішою, прибутковою і конкурентоздатнішою якщо вона, ця діяльність відповідатиме усім критеріям гармонізації, що були наведені у безпосередньому визначені цього поняття, себто, певним чином: впорядкована, узгоджена, інкорпорована до єдиної системи, уніфікована, скоординована, впорядкована і призведена до взаємної відповідності до, принаймні, однієї з трьох ціннісних

ординат даної держави. Тобто, це означає, що усі суб'єкти бізнесової діяльності, які в силу своїх виробничо-фінансових потужностей, на своєму територіяльно-адміністративному рівні, в той чи інший чин, добровільно залучаються до реалізації державних інтересів у сфері стратегії, менеджменту або державного господарювання мають безперечні переваги перед усіма іншими приватними бізнес-структурами і суб'єктами, оскільки отримують від держави неабияку підтримку і допомогу у вигляді різних економіко-правових та інформативно-консультативних преференцій. Це – кооперація інтересів бізнесу і держави, від якої лише виграють обидва учасники.

На практиці це означає, що кожна бодай найменша адміністративно територіяльна одиниця має власний електронний ресурс в Глобальній мережі – сайт, на якому в обов'язковому порядку висвітлені стратегія, політика та економіка певної адміністрації, які своєю чергою узгоджені із вищими за рангом адміністративним округом; отже, суб'єкт інвестиційно-підприємницької діяльності, дослідивши нагальні державо-творчі потреби певної адміністративної одиниці має можливість в тій чи іншій мірі долучити ся до реалізації державних проєктів в сфері стратегій, політики або економіки певного регіону, отримуючи за це всебічне сприяння з держави у власній комерційній діяльності. – Зокрема, відомо, що відомий фінансист Джон Сорос свого часу, створивши фонд Сороса, вкладавав гроші в освіту слабо розвинених держав: в кожному

великому університеті країн були створені бібліотечні відділи Сороса. Це були його інвестиції в ідеологію, тому, що все пов'язано зі знанням: інформація, наука, освіта, виховання є складовою ідеологічного розвитку. – Спектр взаємодії між суб'єктами інвестиційно-підприємницької діяльності та державою – вельми осяжний: від меценатської – культурно-виховної до прямої фінансово-гуманітарної допомоги, у вигляді спонсорської діяльності і до матеріально-технічної і суто господарчої допомоги, у вигляді яких ось місцевих ремонтно-монтажних, постачальних робіт тощо.

Окрім зазначених переваг для адміністративного і бізнесового сектору гармонізація стосунків також неабияк сприятиме конвергентним процесам між громадянським суспільством і власне державою (державним апаратом), – між якими, як відомо, в будь якій, навіть, найрозвиненішій країні обов'язково існує певна прірва контраверсивних прагнень, – коли частку адміністративно-територіального тягаря, що лежить раменах громади, викликаючи у неї певне обурення і певну соціальну напругу, бере на себе інвестор або підприємець коли його зусиллями, відбувається, наприклад, благоустрій певної території, ремонтуються дороги, облаштовується освітлення вулиць, озеленіння, очищується природне середовище, закупається обладнання для медичних і освітніх закладів тощо.

За таких умов інвестиційно-підприємницької діяльності висловлювання: «Наші головні громадські інтереси

збігаються з інтересами держави» набуває свого дійсного втілення і ми вже, можемо, дати більш-менш конкретну відповідь на питання: «в чому сенс життя кожного громадянина?»).

Література:

1.Философский словарь / Под ред. И.Т.Фролова. – 5-е изд. – М.: Политиздат, 1987. – 590 с.

2.Принцип свободи. Вікіпедія: вільна енциклопедія /електронний ресурс/, – <https://uk.wikipedia.org/>

3.Гармонизация. Энциклопедический словарь экономики и права /електронний ресурс/, – https://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_economic_law/

*Даценко Дмитро Ігорович
курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВІЙСЬКОВОГО МАЙНА

Розглядаючи поняття військового майна, не можна не звернутися до доктрини цивільного права, яка виробила основні, фундаментальні наукові теорії майнових правовідносин. Відповідно до науки цивільного права, майно – це матеріальне благо, сукупність предметів матеріального світу, які мають властивості економічної та господарської корисності.

В свою чергу, доктрина цивільного права розділяє поняття майна на широке та вузьке значення. У широкому розумінні до майна потрібно віднести всі майнові блага, з приводу яких виникають цивільні правовідносини (речі, майнові права, результати робіт, послуги тощо). У вузькому розумінні майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки [1]. Саме на такому розумінні майна базується поділ інститутів цивільного права на речово-правові та зобов'язально-правові.

Поняття *військового майна* можна визначити в двох аспектах – теоретичному та нормативному.

На нормативному рівні воно визначено у Законі України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» – це державне майно, закріплене за військовими частинами, закладами, установами та організаціями Збройних Сил України [2].

На доктринальному рівні військовим майном називають частину державного майна, яке перебуває в постійному чи тимчасовому розпорядженні військового відомства [3]. До нього також відносять майно та майнові права, набуті військовою частиною в результаті господарської діяльності, яка здійснюється відповідно до закону або передана їй фізичними та юридичними особами як шефська, благодійна допомога.

Отже, військове майно – це державне матеріальне благо із певною економічною та господарською корисністю, яке

тимчасово або на постійній основі передається у розпорядження військовим частинам, установам та організаціям.

Правовий режим майна *військових організацій*, як правова категорія, являє собою закріплений в нормативних актах порядок регулювання діяльності відповідних органів військового управління по відношенню до майна, що знаходиться у віданні військових організацій, є комплексом правових засобів, що характеризується особливим поєднанням дозволів, заборон та позитивних зобов'язань [4].

Правовий режим майна військових організацій як метод правового регулювання базується в основному на централізованому, імперативному регулюванні (метод субординації), при якому регулювання зверху донизу здійснюється на владно-імперативних засадах.

Метою та головним завданням правового режиму майна військових організацій є утворення надійних правових бар'єрів та заходів, що їх забезпечують, які б, з одного боку – серйозно ускладнювали (або зовсім виключали) необґрунтовану чи не цільову витрату майна, а з іншого боку надавали відповідним органам військового управління можливість своєчасного і повного задоволення потреб військових організацій в матеріальних засобах та іншому майні.

На думку Понімачченка Ю.А., правовий режим майна Збройних сил є інструментом забезпечення боєготовності військових формувань, оскільки майно військових організацій

має ряд специфічних ознак, що відрізняють його від майна інших юридичних осіб: по-перше, зброя, боєприпаси, спеціальна техніка, що складають матеріальну базу бойової підготовки, є предметами, вилученими з цивільного обігу, і тому на них поширюються особливі правила володіння, користування, розпорядження; по-друге, військові організації (особливо військові частини) виконують надважливу функцію забезпечення обороноздатності держави, у зв'язку з чим на це майно не може бути накладено арешт.

Особливий статус військового майна полягає в тому, що воно закріплюється за військовими частинами Збройних Сил України на праві оперативного управління. Аналізуючи зміст такого права, варто зазначити, що воно розкривається у законодавстві через ту саму тріаду правомочностей (володіння, користування, розпорядження), що відповідає змісту права власності. Але, як визначає С.М. Корнеєв, між правом власності і правом оперативного управління є суттєві розбіжності: якщо власник володіє, користується та розпоряджається належним йому майном за власним розсудом (у межах, встановлених законом), то організація, що наділена правом оперативного управління, володіє, користується та розпоряджається закріпленим за нею майном не тільки у межах закону, але й у відповідності до цілей своєї діяльності, передбачених власником (тобто державою) при її створенні, та згідно із призначенням

самого майна. Таким чином, право оперативного управління – залежне право, воно пов’язано із правом власності держави[5].

Підсумовуючи викладене, вважаємо, що військове майно – це об’єкти права державної власності, які закріплені за органами військового управління, військовими установами, частинами на праві оперативного управління з метою реалізації наданих їм повноважень.

Правовий режим військового майна – це обсяг прав та обов’язків органів військового управління та підпорядкованих підрозділів стосовно майна, закріпленого за ними, а також порядок його використання.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2003, №№ 40-44, ст.356.

2. Про правовий режим майна у Збройних Силах України : Закон України від 21 вересня 1999 р. №**1075-XIV**. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1075-14>

3. Рябчук С.В. Окремі питання правового режиму військового майна в кримінально-правовій політиці України. *Актуальні проблеми держави і права*. 2010. № 5. С. 412-415.

4. Шульгін В.В. Актуальні питання правового забезпечення військової діяльності. Київ: РВЦ «Військовий інститут», 2008. 364 с.

5. Алексеев С.С. Теория права. М.: Издательство БЕК, 1995. С. 244.

Дашківська Оксана Василівна
курсант групи 524-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка

ПОЛІТИЧНИЙ КОМПРОМІС ЯК ЧИННИК СТАБІЛІЗАЦІЇ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ

На початку ХХІ століття людство переживає переломну епоху, що характеризується цілим комплексом небезпек глобального масштабу. Можливість ядерної, екологічної, демографічної катастроф досить ймовірна. Виклики ХХІ століття, звернені до людства, до кожної країни і до кожної людини не залишають сумнівів в тому, що сьогодні надії на економічну могутність і військову силу є безперспективними. Досвід соціально-політичної історії ХХ ст. показав неефективність насильницьких способів організації життєдіяльності суспільства. Єдина надія – на об'єднувальну силу ідей, духовних цінностей і пріоритетів, здатних зупинити кризу цивілізації, що все більш заглиблюється, згуртувати людей при всіх відмінностях їх ментальних переваг [1, с.20].

Сучасний стан України також характеризується глибокою, системною кризою, що супроводжується значним підвищенням конфліктності у всіх сферах життєдіяльності держави і суспільства. Українське суспільство знаходиться в

драматичній ситуації відсутності згоди з приводу базових інтересів і цінностей. Необхідність досягнення суспільної згоди обумовлена тим, що кінцевою метою модернізації суспільства є досягнення стійкого розвитку.

Досягнення згоди між різними соціальними верствами й між державами – одна з основних проблем багатовікової історії. Існує спеціальний термін для позначення цього явища – «консенсус» (від лат. *consensus* – згода, однастайність, узгодженість), а також «компроміс» (від лат. *compromissum*) – згода на основі взаємних поступок між представниками різних, протилежних інтересів, думок, поглядів [2, с.41].

Зрозуміло, що той або інший ступінь суспільної згоди необхідний для будь-яких форм соціального спілкування і соціальної організації. Співробітництво, політичний союз між різними політичними силами можливий лише шляхом досягнення компромісів. Одна з головних умов політичного компромісу – забезпечення неможливості ухилитися від його умов і право на критику таких відхилень, але без наміру дискредитувати партнера по компромісу [3, с.78].

Саме компромісна форма взаємодії політичних суб'єктів зарекомендувала себе як найбільш цивілізована, безпечна, і ефективна з урахуванням історичних наслідків розгортання політичних конфліктів у національному та глобальному масштабі. Поза компромісами досягти стабільності і порядку малоймовірно. Готовність до компромісу є характерною рисою

розвиненої політичної культури суспільства. Компроміс дієвий тільки тоді, коли він дозволяє реалізувати колективні цілі більшості, не порушує шановані більшістю принципи, втілює благо, що стоїть над приватними або груповими інтересами.

Список використаних джерел:

1. Пронюк Н.В. Сучасне міжнародне право : навч. посіб. 2-е вид., змін. та допов. Київ: КНТ, 2010. 344 с.
2. Буткевич В.Г., Мицик В.В., Задорожній О.В. Міжнародне право. Основи теорії: підручник / За ред. В.Г. Буткевича. Київ: Либідь, 2002. 608 с.
3. Міжнародне право: підручник / за ред. В.А Ліпкана. Київ:КНТ, 2009. 752 с.

Касьяненко О.Д.

курсант групи 124-юВІКНУ імені Тараса Шевченка

ШЛЯХИ НАБЛИЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ДО СТАНДАРТІВ НАТО

У зв'язку з складною геополітичною ситуацією в Україні, проблема з військовою освітою набуває стратегічного значення для армії сьогодення. Досвід ООС показав нам, що військові кадри не завжди мали належний рівень професійної підготовки. Беручи до уваги те, що у Воєнній доктрині однією з основних цілей є: "удосконалення системи забезпечення воєнної безпеки,

яка б гарантувала надійний захист держави від зовнішніх та внутрішніх загроз, гідне сприйняття України на міжнародному рівні та відповідала критеріям членства України в ЄС і НАТО" [3] можна констатувати, що дослідження питань військової освіти України до стандартів НАТО дуже важливі для ЗСУ та інших військових формувань.

Якщо взяти до уваги навчальний процес у ВІКНУ, то він є інтегрованим в цивільний університет, що надає можливість брати участь у програмах в обох напрямках, але на превеликий жаль ця особливість нашого інституту не завжди використовується в повному обсязі.

«Еразмус +» – одна з освітніх програм, яка має на меті налагодження міжнародної міжуніверситетської та академічної співпраці, здійснення навчальних обмінів між вищими навчальними закладами, заохочення до навчання за кордоном, реформування системи вищої освіти та управління навчальними процесами. У разі участі курсантів у цій програмі вони зможуть набути європейського досвіду, який стане у нагоді при більш тісній співпраці з НАТО та ЄС[2].

Серед програм покращення та удосконалення військової освіти, слід відзначити ратифіковану Україною ще в 2012 році – DEEP (Defence Education Enhancement Program). Ця програма спрямована на розвиток та реформування сфери підготовки військових фахівців, але основна увага в ній приділяється питанням опрацювання програм певних навчальних дисциплін

та методиці їх викладання у визначених вищих військових навчальних закладах[1]. Україна пройшла вже перший етап цієї програми, який включав в себе підвищення рівня викладацького складу та організаційні моменти та з 2016 розпочала другий етап який ґрунтується на змінах в навчальних планах за критеріями НАТО.

Підсумовуючи викладене, вважаємо, що ці дві освітні програми не є вичерпними та констатувати, що є можливості, які б сприяли ефективній інтеграції військової освіти до стандартів НАТО.

Список використаних джерел:

1. DEEP (DefenceEducationEnhancementProgram). URL: https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_139182.htm
2. Еразмус +. URL: <https://mon.gov.ua/ua/tag/erazmus+>
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 року "Про нову редакцію Воєнної доктрини України": Указ Президента України від 24.09.2015 № 555/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555/2015>

Мелеховець С.С.

*курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ГОСПОДАРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Для підтримання на належному рівні бойової та мобілізаційної готовності військ Збройних Сил України та

одержання додаткових джерел фінансування їх життєдіяльності Законом України «Про господарську діяльність у Збройних Силах України» передбачено можливість здійснення військами господарської діяльності. Кабінетом Міністрів України визначено перелік видів господарської діяльності, здійснення якої дозволяється військовим частинам.

Сучасна господарська діяльність в ЗС України має два рівні, які між собою пов'язані, але мають різну правову природу та належать до різних інститутів права: 1) організація та ведення військового господарства, спрямованого на ощадливе і доцільне використання матеріальних засобів і коштів, що постачаються централізовано; 2) діяльність з отримання додаткових джерел фінансування повсякденних потреб військ для виконання покладених на них обов'язків з бойової та мобілізаційної готовності.

Військовим частинам, яким дозволена господарсько-дохідна діяльність, притаманні усі характерні ознаки суб'єктів господарювання. Господарська правосуб'єктність військових частин характеризується їх спеціальною господарською правоздатністю, зміст якої полягає в нормативно визначеній здатності військових частин мати такі права і нести обов'язки, котрі забезпечують можливість їх участі у господарському обороті для залучення додаткових механізмів матеріального забезпечення публічно-правової діяльності ЗСУ (динамічна сторона господарської правосуб'єктності). При цьому

господарська компетенція військових частин значно виходить за межі виключно споживчих правочинів, що здійснюються за участю військових частин (відносно статична сторона), і реалізується через їх власну виробничу та іншу діяльність, спрямовану на досягнення господарсько-економічного ефекту у вигляді наповнення Державного бюджету країни коштами, які використовуються на забезпечення обороноздатності держави. Особливістю господарської відповідальності військових частин є обмеженість примусового стягнення за зобов'язаннями військових частин коштів їх кількістю та цільовим призначенням.

Господарська діяльність ЗСУ відповідно до встановлених правових засобів регулювання належить до відомчо-постійного різновиду обмежувального спеціального режиму господарювання та конструктивного складається з семи елементів, що характеризують специфічний зміст такої діяльності: 1) некомерційний характер цієї діяльності; 2) її здійснення з метою одержання додаткових джерел фінансування для підтримання на належному рівні бойової та мобілізаційної готовності військ; 3) конкретизованість форм та видів цієї діяльності; 4) встановлення спеціального порядку та особливостей передачі військовими частинами в оренду закріпленого за ними державного майна; 5) обов'язковість проходження спеціальної процедури реєстрації військових частин як суб'єктів господарської діяльності та можливість

обмеження або припинення такої діяльності військових частин за рішенням МОУ; 6) особливий порядок обліку та використання коштів, отриманих внаслідок господарської діяльності військових частин ЗСУ; 7) обов'язок МОУ нести субсидіарну відповідальність за господарськими зобов'язаннями військової частини у разі недостатності в останньої коштів на відповідних статтях кошторису.

Необхідно нормативно встановити вимоги для розмежування військових частин ЗСУ за їх функціональними завданнями щодо оборони держави та можливістю негативного впливу здійснення ними господарсько-дохідної діяльності на стан їх бойової та мобілізаційної готовності, а також наявною матеріально-технічною базою на три категорії: 1) мають право займатися такою діяльністю (з чітко визначеними обмеженнями) для самостійного забезпечення життєдіяльності з місцевих ресурсів, 2) можуть і повинні займатися такою діяльністю для наповнення додатковими коштами оборонного бюджету держави, 3) зайняття такою діяльністю взагалі заборонено.

Право військових частин самостійно розпоряджатися частиною доходів, отриманих від власної господарської діяльності, суттєво обмежено, що не сприяє оперативному розв'язанню нагальних проблем військової частини, пов'язаних з виконанням покладених на неї завдань й інших заходів повсякденної діяльності, та потребує удосконалення шляхом запровадження матеріально стимулюючих нормативів,

гармонійно поєднаних адміністративними методами правового регулювання.

Усі види господарсько-дохідної діяльності Збройних Сил є додатковими до їх основного призначення – оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності. Однак, господарсько-правовий характер цих видів діяльності, який є багатограним та специфічним, дозволяє здійснити їх розрізнення (класифікацію) за чотирма основними критеріями: 1) інтенсивності (або систематичності) здійснення; 2) питомої ваги у загальному обсязі послуг (робіт), що надаються (виконуються) військовою частиною згідно з її функціональним призначенням; 3) активності в пошуку додаткових джерел фінансування; 4) відношення до виробничого процесу. Зазначене сприятиме удосконаленню переліку видів господарської діяльності, дозволеної військовим частинам, та вимог до її легалізації.

Список використаних джерел:

1. Про господарську діяльність у Збройних Силах України: Закон України від 21.09.1999 р. № 1076-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 48. Ст. 408.

2. Про правовий режим майна у Збройних Силах України: Закон України від 21.09.1999 р. № 1075-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 48. Ст. 407.

3. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. 436-IV у редакції від 20 березня 2016 р.. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 18, №19-20, №21-22. Ст. 144.

4. Про Збройні Сили України: Закон України № 1934-ХІІ від 06.12.1991 р. (в ред. Закону № 2019-ІІІ від 05.10.2000 р.). *Відомості Верховної Ради України*. 2000. № 48. Ст. 410.

*Новіцький Андрій Сергійович,
курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА В УКРАЇНІ, ЯК ОСОБЛИВИЙ ВИД ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Захист та оборона Вітчизни є конституційним обов'язком громадян України. До найбільш активної та основної форми виконання цього обов'язку, який полягає у повсякденному виконанні конкретних завдань у військових формуваннях, утворених відповідно до законів, віднесено військову службу.

Єдине і повне визначення поняття “військова служба” в науковій юридичній літературі відсутнє.

Одне з найбільш точних та коректних визначень, на нашу думку, дається наступне: “Військова служба – вид державної служби, яка полягає у виконанні громадянами встановленого законом військового обов'язку (повинності) у складі збройних сил” [1, с. 196].

Існує багато різних позицій щодо визначення головних і основоположних засад даної дефініції, проаналізувавши всі інституційно-правові аспекти особливостей проходження військової служби, ми погоджуємося із законодавцем, “Військова служба є державною службою особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров’я і віком громадян України (за винятком випадків, визначених законом), іноземців та осіб без громадянства, пов’язаній із обороною України, її незалежності та територіальної цілісності. Час проходження військової служби зараховується громадянам України до їх страхового стажу, стажу роботи, стажу роботи за спеціальністю, а також до стажу державної служби. Регулюється Конституцією України (ст. 65) та Законом України “Про військовий обов’язок і військову службу”, в якому зазначено, що “Військова служба у Збройних Силах України та інших військових формуваннях є державною службою особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров’я і віком громадян України, пов’язаній з захистом Вітчизни” [2].

Як впливає з наведеного, в якості визначальної її ознаки виділяється “особливого характеру”.

У правовому відношенні військова служба являє собою систему правових норм, що регламентують права, обов’язки, обмеження [3, с.216], заборони та відповідальність військовослужбовців, проходження ними військової служби,

порядок виникнення та припинення військово-службових правовідносин. До цієї системи входять правові норми, що складають, насамперед, частину галузі адміністративного права, а також конституційного, міжнародного, цивільного, фінансового та інших галузей права.

Висновок

Отже, головною метою військової служби в Україні як державної служби особливого характеру (мілітаризованої) є практичне здійснення функцій держави щодо збройного захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності, військового та економічного потенціалу України. Статус військової служби та військовослужбовців визначається тільки на державному рівні. Таким чином, правильне розуміння понять «військовослужбовець», «військова служба», її «проходження» має суттєве значення для різних аспектів державного та суспільного життя, належного функціонування Воєнної організації та забезпечення існування нашої держави як суверенної та незалежної.

Пропозиції

В Україні назріла потреба в проведенні воєнної реформи, що викликане як внутрішніми, так і зовнішніми чинниками. На неприпустимість зволікання в проведенні воєнної реформи вказують як вітчизняні так і зарубіжні спеціалісти .

Реформа має складати сукупність взаємопов'язаних елементів: адміністративної реформи у частині, що стосується

удосконалення структури Воєнної організації держави; реформи адміністративного законодавства у воєнній сфері; реформи військової науки.

Список використаних джерел:

1. Советская военная энциклопедия. М.: Воениздат, МО СССР, 1976. Т.2. 689с.
2. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1992, № 27, ст.385)
3. Манохин В.М. Служба: правовое регулирование. М.: Юристь, 1997. 296 с.

*Солодкий Михайло Ігорович,
курсант 4 курсу групи 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

СУБ'ЄКТИВНА ОЗНАКА СЕКТОРА БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ ЯК ЇЇГО ОСНОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Основною характерною ознакою сектора безпеки і оборони із суб'єктивної сторони розглядається “воєнна небезпека для України”. Це сукупність політичних, соціально-економічних, воєнних та інших зовнішніх і внутрішніх чинників, які за певних обставин і умов можуть призвести до воєнного конфлікту, що загрожуватиме національним інтересам України” [2]. Тобто це реальні і потенційні “загрози воєнного характеру”, “посягання із застосуванням воєнної сили” та “загроза застосування воєнної сили проти України”, а також

“застосування воєнної сили в регіоні або за участю держав регіону” чи “виправдання застосування воєнної сили”. Автором [1] досліджено, що саме характер цих загроз є організаційною ознакою певної групи понять, і що він (характер загроз чи їх рівень) саме визначає їх небезпеку. Тобто, це власне і є суб’єктивною ознакою сектора безпеки і оборони. Стан чи рівень загрози у будь-який момент визначається набором (вектором) індикаторів та параметрів, кожна компонента із яких відповідає деякому значенню тієї чи іншої змінної, тобто внутрішньому стану даного елемента, обґрунтовується у [3]. Тобто загрози національній безпеці— це наявні та потенційно можливі явища і чинники, що створюють небезпеку життєво важливим національним інтересам України. Ними законодавчо визначені не будь-які, а лише “загрози воєнного характеру” чи посягання або застосування воєнної сили, що створюють небезпеку життєво важливим національним інтересам і воєнній безпеці держави, за яких може бути застосована воєнна сила. Саме вони створюють воєнну небезпеку для України, як сукупність політичних, соціально-економічних, соціальних, воєнних та інших зовнішніх і внутрішніх чинників, які за певних обставин і умов можуть призвести до воєнного конфлікту, що загрожуватиме національним інтересам України.

Висновок

Воєнна небезпека у формі застосування воєнної сили проти України може реалізуватися шляхом: втягування України

у воєнний конфлікт; збройної агресії; збройного конфлікту на державному кордоні; переростання внутрішньої нестабільності у збройний конфлікт всередині держави; у формі гібридної війни, як приклад, дії РФ на Сході України та у АР Крим.

Пропозиції

З метою сприяння більш ефективної діяльності та розвитку сектора безпеки та оборони України, успішного та стійкого протистояння збройній, політичній та економічній агресії зі сторони РФ, довершитиметодологічне обґрунтування понятійно-категорійного апарату сектора безпеки і оборони, про що йшлося вище, також уладнати колізії стосовно визначення його складу, структури та функцій, головної їх місії (призначення).

Список використанихджерел:

1. Шипілова Л.М. Порівняльний аналіз ключових понять і категорій основ національної безпеки України: автореф. дис. ... канд. політ. наук. Київ: Ін-т проблем НБ при РНБОУ, 2007. 20 с.
2. Романов І.В., Ільяшов О.А., СаганюкФ.В. та ін. Державне управління сектором безпеки і оборони: теорія, практика, стратегія. Київ: ННДЦ ОТ і ВБ України, 2007. 218 с.
3. Базові поняття системного аналізу. Формалізація процесів управлінської діяльності. URL: <http://ua.textreferat.com/referat-7674-1.html>.

*Чернецька Анна,
курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ОБМЕЖЕНА ОСУДНІСТЬ: МЕДИЧНИЙ КРИТЕРІЙ

Обмежена осудність – це психопатологічний стан людини, за якого вона під час вчинення злочину через наявний у неї психічний розлад не була здатна повною мірою усвідомлювати свої дії (бездіяльність) та (або) керувати ними [1]. Визнання особи обмежено осудною враховується судом при призначенні покарання і може бути підставою для застосування примусових заходів медичного характеру. Тобто суд у за певних умов може відмовитись від призначення покарання особі, визнаної обмежено осудною стосовно вчиненого нею злочину [2].

Існує два критерія обмеженої осудності: юридичний та медичний. У своїй роботі я би хотіла приділити увагу саме медичному характеру, оскільки, на мою думку, він є більш складним для розуміння. Серед науковців існують різні позиції з цього приводу. Найбільша кількість дискусій точиться щодо питання про призначення примусових заходів медичного характеру з метою лікування хворого, замість відбування покарання у місцях позбавлення волі.

На мою думку, правове забезпечення призначення примусових заходів медичного характеру потрібно вдосконалювати, оскільки більшість людей, які були визнані

обмежено осудними, насправді повністю усвідомлюють свої дії, навіть якщо у них вроджена психологічна патологія. Однак, проаналізувавши судову практику щодо обмеженої осудності, я дійшла висновку, що більшість обмежено осудних осіб були визнані такими лише тому, що вони перебували в стані наркотичного чи алкогольного сп'яніння, тобто були обмежено осудними лише під час вчинення злочину. Хоча у пункті 13 частини 1 статті 67 Кримінального кодексу передбачено, що правопорушення у стані наркотичного чи алкогольного сп'яніння є обтяжуючою обставиною, однак на практиці це не працює, зазвичай у разі вчинення злочинів невеликої тяжкості таким особам призначають лише покарання у виді проходження лікування за місцем проживання.

Я вважаю, що для створення надійної системи протидії злочинності необхідно переглянути вплив обмеженої осудності на рішення суду в аспекті визнання її пом'якшуючою обставиною. Оскільки, якщо людина скоїла кримінальний злочин, особливо у вигляді крадіжки, розбою, вбивства, то така особа могла би їх вчинити і не у стані наркотичного або алкогольного сп'яніння. Також, ми можемо побачити, що значну кількість таких правопорушень вчинюють особи, які не працюють та відрізняються антисоціальним способом життя, отже, у вчиненні ними злочину свою роль може відігравати не скільки психічна хвороба, скільки негативний вплив соціального оточення.

Отже, визнання особи обмежено осудною є складним процесом, оскільки існує багато особливостей та суперечностей. На мою думку, до обмежено осудних осіб потрібно відносити лише таких людей, які мають певні вроджені або набуті інтелектуальні вади, тому що інші особи можуть керувати своїми діями та (або) бездіяльністю і часто самі доводять себе до стану, в якому можуть представляти суспільну небезпеку.

Список використаних джерел:

1. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 05 квітня 2001 року/ За реакцією М.І. Мельника та М.І. Хавронюка. Київ: Каннон, 2001. 1104 с.
2. Фріс П.Л. Кримінальне право України: Загальна частина: Підручник. Київ: Кондор. 2004. 568 с.

*Чернявський Андрій,
курсант 224-ю групи
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ВІЙСЬКОВЕ ПРАВО ЯК НАПРЯМ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Багато різних українських вчених досліджували та досліджують проблематику військового права. Хотілося б зазначити, що військове право в нашій державі являється цілісною галуззю національного права, яке відіграє важливу роль, насамперед у стандартизації військово-публічних відносин. Говорячи про важливість військового права не можна

не звернути увагу на те, що воно в нашому суспільстві вирішує питання, які на мою думку є справою всього Українського народу. Варто завжди пам'ятати, що військове право завжди спрямоване на захист національних інтересів і цим самим воно є важливим для нас.

Розвитку воєнного (військового) права в минулому столітті, ще за часів існування СРСР надавалося велике значення як із сторони держави так і з сторони науковців. На протязі 10 років, починаючи з 1945 і закінчуючи 1955 в спеціалізованих вчених радах було захищено більше 40 докторських та кандидатських дисертаційних робіт, які були присвячені різним аспектам військового законодавства. Після такого піднесення, розвиток військового права почав гальмуватися у зв'язку з певними мотивами. Основною причиною гальмування розвитку військового права було те, що на військовослужбовців і цивільних громадян поширювалась дія одних і тих самих норм права. Але у зв'язку із утворенням в 1974 році Військового інституту Міністерства оборони СРСР розпочинається новий етап розвитку військового права, яке нерозривно пов'язане з політичними процесами в державі та тодішньому суспільстві. А в 1981 році проходить впорядкування військового права. Після розпаду СРСР військове право, уже в Російській Федерації не припинило свого розвитку. Російськими науковцями було захищено понад 405 докторських та кандидатських дисертацій, у

яких вирішувалося безліч питань щодо удосконалення бойової могутності власної держави [1, с.145].

Негативно вплинуло на формування військового права в Україні те що 28.11.2000 згідно з п.2 атестаційної комісії України № 586 спеціальність «військове право» було вилучено з переліку спеціальностей наукових працівників. Саме це заважало дослідженню військового права у повній мірі та не усвідомленні його значної ролі у регулюванні військової та військово-цивільної діяльності. На жаль роль військового права в Україні до 2014 року недооцінювалась, і дослідження даного питання відбувалося в межах інших галузей права і відрізнялося відсутністю активного розвитку.

Але ситуація яка склалася в 2014 році, тимчасова анексія Криму, окупація Донецької та Луганської областей змусила здригнутися нашу державу і переосмислити роль та значення військового права.

Відновлення військового права як напряму наукових досліджень та як комплексної галузі права, відбувається через: освоєння військово-правової матерії; проведення систематичних наукових розробок; створення умов для формування військового права як науки в цілому. Таким чином, шляхом об'єднання певних теоретичних опрацювань нормативної основи галузі військового права з практикою реалізації військово-правових норм, які спричиняють формування навчальної дисципліни військового права а також науки військового права, утворюється

доктрина військового права [2]. Хотілося б також додати, що Міністерством освіти і науки України прийнято Наказ від 28 грудня 2018 року №1477 Про затвердження примірнього переліку та опису предметних напрямів досліджень в межах спеціальності 081 «Право». Наказом затверджується рекомендаційний примірний перелік та опис предметних напрямів досліджень в межах спеціальності 081 «Право», до якого відповідно входить військове право.

Список використаних джерел:

1. Шопіна І.М., Гущин О.О. Актуальні проблеми сучасного стану розвитку воєнного (військового) права як науки і навчальної дисципліни. *Форум права*. 2017. № 2. С.144–148. URL: http://nbuv.gov.ua/jpdf/FP_index.htm_2017_2_24.pdf (дата звернення 1.03.2019).
2. Військове право: підручник /За ред. І.М. Коропатніка, І.М. Шопіної. Київ: Алерта, 2019. 648 с.

Манішевський В.А.
курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ МАЙНА В ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Актуальність дослідження проблемних питань правового регулювання майнових відносин не викликає сумнівів, зокрема з огляду на те, що їх регулювання відбувається в основному за допомогою такої універсальної категорії як «правовий режим

майна». У чинному законодавстві поняття «правовий режим» використовується часто, але єдиного підходу до розуміння цієї міжгалузевої категорії не вироблено.

В цьому аспекті доцільно звернутися до теорії права, зокрема С.С. Алексєєв розуміє правовий режим як особливу, цілісну систему регулятивного впливу, яка характеризується специфічними прийомами регулювання – особливим порядком виникнення і формування змісту прав та обов'язків, їх здійснення, специфікою санкцій, способом їх реалізації, а також дією єдиних принципів, загальних положень, що поширюються на дану сукупність норм [1, с.245].

В господарському праві під правовим режимом майна підприємства розуміють встановлені чинним законодавством структуру майна, порядок його набуття, використання, відчуження і порядок звернення стягнення на майно [2, с.92]

Таким чином, основним нашим завданням є аналіз ключових ознак, які притаманні правовому режиму майна саме в Збройних Силах України. Принагідно зауважимо, що об'єктом регулюючого впливу виступає не будь-яке майно, а саме військове майно, яке згідно статті 1 Закону України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» є державним майном, закріпленим за військовими частинами, закладами, установами та організаціями Збройних Сил України [3]. В цій же статті встановлено яке майно віднесено до військового, зокрема це: будинки, споруди, передавальні пристрої, всі види

озброєння, бойова та інша техніка, боєприпаси, пально-мастильні матеріали, продовольство, технічне, аеродромне, шкіперське, речове, культурно-просвітницьке, медичне, ветеринарне, побутове, хімічне, інженерне майно, майно зв'язку тощо [3].

Отже, проаналізувавши вказаний закон, зазначимо, що майно набуває статусу військового та на нього розповсюджується відповідний правовий режим за наявності таких ознак:

1) за своєю правовою природою майно є державним, відноситься до сфери управління Міністерства оборони України;

2) закріплене за військовими частинами на праві оперативного управління;

3) має визначену законом структуру;

4) діє презумпція використання військового майна лише за цільовим призначенням;

5) діє спеціальний порядок щодо обліку, інвентаризації, зберігання, списання, використання та передачі військового майна.

Список використаних джерел:

1. Алексеев С.С. Общая теория права. 1981. Т. 1. С. 245.
2. Бериславська О.М., Шамрай В.О., Коропатнік І.М. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. Херсон: МУБіП, 2007. 580 с.

3. Про правовий режим майна у Збройних Силах України: Закон України від 21.09.1999 р. № 1075-XIV. Дата оновлення: 12.06.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1075-14>

*Єгоров М.В.,
курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ПОДОЛАННЯ ПРОЯВІВ ПРАВОВОГО НІГІЛІЗМУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЯК ЗАВДАННЯ ВІЙСЬКОВОГО ПРАВА

Однією з важливих проблем сучасної України є високий рівень правового нігілізму громадян, тобто деформований стан правосвідомості особи, суспільства, групи, який характеризується усвідомленим ігноруванням вимог закону, цінності права, зневажливим ставленням до правових принципів і традицій, однак виключає злочинний намір [1, с.39]. Глибокі корені правовий нігілізм пустив у сучасній правосвідомості військовослужбовців, що виявляється у недотриманні ними вимог і приписів військового законодавства. Важливо відзначити, що правовий нігілізм тією чи іншою мірою вразив усі категорії військовослужбовців, він проявляється в основних видах їхньої життєдіяльності. Багато військовослужбовців не співвідносять свою поведінку з вимогами військового законодавства, а живуть і діють «за своїми» правилами.

З урахуванням особливостей військової служби держава взяла на себе низку зобов'язань щодо соціально-правового захисту військовослужбовців [2, с.265]. Порушення їх прав, недостатня

соціальна захищеність підривають у частини військовослужбовців віру в закон, здатність держави забезпечити порядок. Це сприяє критичному відношенню до військового права, зниженню його суб'єктивної цінності в очах військовослужбовців, втраті довіри та інтересу до нього.

Зниження рівня правового нігілізму військовослужбовців має передбачати: 1) підвищення загальної і правової культури військовослужбовців, їх правової і моральної свідомості; 2) удосконалення та розвиток військового законодавства; 3) удосконалення системи профілактики правопорушень, передусім злочинів; 4) зміцнення законності і правопорядку; 5) забезпечення відповідності матеріального та фінансового забезпечення військовослужбовців складності поставлених перед ними завдань.

Список використаних джерел:

1. Теорія держави та права : підручник / Є.О. Гіда, Є.В. Білозьоров, А.М. Завальний та ін.; за заг. ред. Є.О. Гіди. Київ : ФОП О. С. Ліпкан, 2011. 576 с.

2. Військове право : підручник / За ред. І.М. Коропатніка, І.М. Шопіної. Київ: Алерта, 2019. 648 с.

Плис В.А.,

*курсант 3 курсу групи 324-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

РОЛЬ ВІЙСЬКОВОГО ПРАВА У ПРОТИДІІ КОРУПЦІ В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Рівень корупції в Україні залишається традиційно високим з моменту набуття нашою державою незалежності: у

2018 році за міжнародним рейтингом «Індекс сприйняття корупції» Україна посіла 122-е місце з 180, розділивши його з Малі, Малаві та Ліберією. Особливо небезпечною є корупція у сфері оборони, яка виступає однією з актуальних загроз для національної безпеки України, проведенню оборонної реформи, євроатлантичної інтеграції. Комплекс політичних, економічних, правових, інституційних та соціально-психологічних факторів [1, с.296] знижує ефективність військової організації та боєздатність армії, відволікає ресурси або підвищує їх фактичну вартість, негативно впливає на морально-психологічний стан військовослужбовців, знижує довіру громадян до Збройних Сил України.

Тому одним із головних завдань військового права є створення механізму попередження корупційних ризиків, що вже запроваджується в дію відомчою політикою Міністерства оборони України, яка передбачає реалізацію антикорупційних реформ, забезпечення прозорості та підзвітності, залучення громадського суспільства до цих процесів, врегулювання конфлікту інтересів та забезпечення контролю за дотриманням правил щодо доброчесності осіб, уповноважених на виконання функцій держави, зменшення корупційних ризиків у сфері публічних закупівель шляхом забезпечення їх прозорості і конкурентності, посилення можливості для виявлення та кримінального переслідування корупційних діянь. Предметом подальших досліджень у цьому напрямі мають стати деталізація

об'єктивних і суб'єктивних факторів, які впливають на корупційні ризики, та систематичний моніторинг з метою визначення їх впливу на функціонування сектору безпеки і оборони України.

Список використаних джерел:

1. Військове право: підручник /За ред. І.М. Коропатніка, І.М. Шопіної. Київ: Алерта, 2019. 648 с.

*Тарасов С.В.,
кандидат військових наук*

МЕТОДИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОКАЗНИКІВ ВПЛИВУ КОРУПЦІЇ НА БОЄЗДАТНІСТЬ ВІЙСЬКОВИХ ФОРМУВАНЬ

Найбільш ефективними механізмами визначення показника корупційного ризику є нечітко-множинні та логіко-ймовірнісні методи, які дають змогу врахувати неповну, неточну, а часто і спотворену інформацію про стан небезпеки, а також імовірнісну природу розроблених при цьому висновків. Теорія нечітких множин особливо корисна за відсутності точної математичної моделі функціонування системи, до якої можна віднести і систему корупційних ризиків у збройних конфліктах. Метод нечітких множин дає можливість застосувати для прийняття рішень неточні та суб'єктивні експертні знання про предметну область без формалізації їх у вигляді традиційних математичних моделей.

З огляду на зазначене, було розроблено методику оцінювання впливу корупції на боєздатність військових формувань у збройних конфліктах з врахуванням впливу на них корупційних загроз. На початковому етапі обґрунтовується набір показників корупційних ризиків, які піддаватимуться комплексному оцінюванню. На наступному етапі проводиться експертна оцінка рівня корупційного ризику. Методом експертного опитування відповідно до розроблених раніше наборів показників корупційних ризиків проводиться оцінка їх рівня небезпеки за етапами збройного конфлікту. Після ранжування поточного рівня корупційних ризиків визначається комплексний показник корупційного ризику відповідного етапу збройного конфлікту. Далі комплексний показник піддається розпізнаванню на основі стандартного нечіткого класифікатора за функціями належності.

На основі отриманих результатів визначення комплексного показника корупційного ризику та питомої ваги їх складових розробляються відповідні рекомендації щодо зниження впливу корупції на боєздатність військових формувань у збройних конфліктах. Після врахування запропонованих рекомендацій виявлення та попередження корупційних ризиків передбачається проведення повторних розрахунків комплексного показника з подальшим його порівнянням із попереднім.

Отже, можна зробити висновок, що для успішного

виконання збройними силами завдань за призначенням в конфліктному середовищі за умови наявності корупційних ризиків виникає потреба у завчасному виявленні та ідентифікації корупційних ризиків та у запобіганні їх негативних наслідків.

*Тріус М.С.
курсант 1 курсу групи 126-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ ВІДПУСТОК ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ

Право на відпустки є невід'ємною частиною правового статусу працюючої особи та забезпеченням її конституційного права на відпочинок.

Згідно Закону України «Про відпустки», а саме розділу I статті 2, право на відпустки мають громадяни України, які перебувають у трудових відносинах з підприємствами, установами, організаціями незалежно від форм власності, виду діяльності та галузевої належності, а також працюють за трудовим договором у фізичної особи [1]. Військовослужбовці є повноправними громадянами України, що передбачає наявність у них всіх прав та свобод передбачених Конституцією України та іншими законами України, а також прав, що впливають з їх належності до військової служби.

Основними законодавчими та нормативно-правовими актами нашої держави, які безпосередньо закріплюють право на відпочинок військовослужбовців, а також встановлюють

порядок надання відпусток та відкликання з них є: Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей»; Указ Президента України «Про Положення про проходження громадянами військової служби у ЗСУ»; Наказ МОУ «Про затвердження Інструкції про організацію виконання Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України».

За ієрархією цих законодавчих актів перше місце посідає Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (Далі – Закон). У розділі II, статті 10¹ Закону визначено право військовослужбовців на відпустки, а також порядок надання військовослужбовцям відпусток та відкликання з них [2]. Наступним аналізованим нормативно-правовим актом, а саме Положенням «Про проходження громадянами військової служби у ЗСУ» (розділ VIII (статті 180–193) визначені конкретні види відпусток, а також правовий режим їх використання [3]. В Інструкції «Про організацію виконання Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України» у розділі I, пункті 1.1 визначено механізм реалізації та порядок організації у Збройних Силах України виконання вимог Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах

України, в тому числі і положень щодо відпусток військовослужбовців [4].

Таким чином, правовий режим відпусток військовослужбовців врегульований численними нормативно-правовими актами, що характеризує військову службу як особливий вид державної служби та передбачає надання відпусток військовослужбовцям за спеціальними правилами з урахуванням умов мирного або воєнного стану, дії особливого періоду.

Список використаних джерел:

1. Про відпустки: Закон України від 15.11.1996 р. № 504/96-ВР. Дата оновлення: 01.01.2019. URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/504/96>
2. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей: Закон України від 20.12.1991 р. № 2011-XII. Дата оновлення: 01.01.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-12>
3. Про проходження громадянами військової служби у ЗСУ: Положення затверджене Указом Президента України від 10.12.2008 р. № 1153/2008. Дата оновлення: 14.09.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008>
4. Про організацію виконання Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України: Інструкція затверджена Наказом

Міноборони України від 10.04.2009 р. № 170. Дата оновлення:
09.10.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0438-09>

Бараневич Дар'я Віталіївна
курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ: АНАЛІЗ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

На сьогодні тема соціального забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України є досить актуальною. В умовах ведення гібридної війни з Російською Федерацією важливим залишається питання належного соціального захисту військовослужбовців та інших осіб, які беруть участь у захисті державного суверенітету України.

На даний момент наша система досягла досить великих досягнень, адже питання соціальної захищеності військовослужбовців та членів їх сімей, стало важливою складовою зміцнення морально-психологічного стану особового складу Збройних сил України, що зрештою виявляється у підвищенні їх боєготовності та боєздатності.

Можемо визначити дві групи законів та інших нормативно-правових актів, які регламентують проблеми соціального захисту: загальні закони, які визначають державну політику та регулюють відносини у сфері соціального захисту; спеціальні законодавчі акти та підзаконні акти, які

регламентують соціальний захист конкретного соціального прошарку – військовослужбовців і членів їх сімей або вирішення конкретних соціальних проблем.

До першої групи належить Конституція України, де у ст. 46 зазначено: "Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також старості та в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створення мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними. Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом" [1].

Поряд з цим ст. 17 Конституції України проголошує: "Держава забезпечує соціальний захист громадян України, які перебувають на службі у Збройних силах України та інших військових формуваннях, а також членів їх сімей" [1]. Система соціального захисту громадян України включає загальнообов'язкове державне соціальне страхування та надання соціальної допомоги.

До другої групи законів України належить доволі велика

кількість законодавчих актів, розроблених в Україні протягом декількох останніх років.

Основними законами України, що регламентують питання соціального захисту військовослужбовців, є закони України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей", "Про пенсійне забезпечення військовослужбовців та осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ". Крім того, на військовослужбовців може поширюватись дія й інших законів України, а саме: "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи", "Про зайнятість населення", "Про Збройні сили України", "Про Національну гвардію України", "Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ і деяких інших осіб та їх соціальний захист", "Про поліпшення матеріального становища учасників бойових дій та інвалідів війни", "Про державні гарантії соціального захисту військовослужбовців, які звільняються із служби у зв'язку з реформуванням Збройних сил України, та членів їх сімей" тощо [2].

Відповідно до законодавства України соціальне забезпечення військовослужбовців включає в себе комплекс заходів, спрямованих на вирішення матеріального забезпечення, що здійснюється та фінансується за рахунок коштів як державного бюджету, спрямованих безпосередньо на Збройні

Сили України через Міністерство оборони України, так і за рахунок коштів, затверджених у кошторисі Міністерства праці та соціальної політики України, а також місцевих бюджетів з урахуванням наявних пільг для різної категорії військовослужбовців та членів їх сімей (участь в бойових діях, отримання інвалідності, ушкодження здоров'я, поранення чи загибель військовослужбовця).

Фінансування соціального забезпечення військовослужбовців та членів їх сімей безпосередньо залежить від достатності коштів державного бюджету і належного фінансування. Ефективність забезпечення соціального напрямку залежить також від послідовної і цілеспрямованої політики, основна мета якої повинна бути спрямована на підвищення статусу військовослужбовців. Військовослужбовці мають значно високі ризики загибелі порівняно з іншими громадянами під час проведення бойових дій, участі в військових конфліктах та виконанні завдань по захисту суверенітету держави [2].

Аналізуючи вищевказаний матеріал, можемо констатувати, що дані законодавчі акти, хоч і мають певне вдосконалення, але не повною мірою відповідають сучасному стану суспільних відносин, соціально-економічним можливостям держави і тому не можуть забезпечити ефективну реалізацію прав і свобод. На даний момент у реалізації перебуває досить значна кількість нормативно-правових актів із питань соціального-захисту, та для спрощення трактування та

покращення дієвості даних актів, необхідно здійснити кодифікацію, яка б полегшила майбутню роботу фахівців, щодо правильного тлумачення, тих чи інших актів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Дата оновлення: 21.02.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96>
2. Кириленко В.І., Бережний А.М., Базов В.П. та ін. Основи законодавства України: підручник. Вінниця. Нова книга. 2002. 616 с.

*Онопрієнко С.Г.,
кандидат юридичних наук,
ст. викладач кафедри правового забезпечення
ВІКНУ імені Тараса Шевченка*

НАПРЯМИ НЕЙТРАЛІЗАЦІЇ НЕГАТИВНИХ НАСЛІДКІВ ІНФОРМАЦІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ОПЕРАЦІЙ

Особливістю сучасного етапу розвитку нашої держави є наявність жорсткого протистояння в інформаційній сфері, яке обумовлено використанням для дестабілізації обстановки в країні широкого арсеналу інформаційних методів та засобів. За допомогою інформаційно-психологічних операцій усуваються перешкоди на шляху досягнення військових та політичних цілей, що може знаходити свій прояв у зменшенні впливу певних політичних лідерів, державних інституцій, інститутів

громадянського суспільства тощо, що може відбуватися шляхом дискредитації, штучного створення конфліктних ситуацій, введення в оману шляхом покладання відповідальності на певних осіб за дії, які було вчинено противником. Проведення спеціальних інформаційних операцій надає можливість забезпечити довготривалість певних досягнень у військовій чи політичній сфері за рахунок формування громадської думки, спрямованої на захист певного стану суспільних відносин, бажаного для сторони впливу, а також запобігти відповідальності внаслідок маніпулювання свідомістю певної аудиторії з метою формування в неї думки щодо відсутності в діях сторони впливу порушення приписів національного та міжнародного законодавства [1, с.18].

Нейтралізація негативних наслідків інформаційно-психологічних операцій, спрямованих на зниження авторитету органів державної влади України, Збройних Сил України та інших військових формувань, дестабілізацію суспільно-політичних процесів у державі, потребує використання випереджувальної стратегії протидії деструктивній пропаганді, основними напрямками якої в аспекті правового забезпечення інформаційної культури [2, с.56] мають стати: включення базового рівня розвитку інформаційних знань, вмінь та навичок до вимог, які висуваються до кандидатів на заміщення посад в органах виконавчої та судової влади; доповнення компетенції Міністерства інформаційної політики України повноваженням

щоквартально оприлюднювати звіти щодо впливу засобів масової інформації та соціальних мереж на суспільну свідомість; удосконалення адміністративної відповідальності за порушення права на інформацію (ст.212-3 Кодексу України про адміністративні правопорушення).

Список використаних джерел:

1. Військове право: підручник /За ред. І.М. Коропатніка, І.М. Шопіної. Київ: Алерта, 2019. 648 с.
2. Інформаційна культура в Україні: правовий вимір /За ред. К.І. Белякова. Київ: Квіц, 2018. 168 с.

Відомості про авторів

- Аблякімов Р.** студент 4 курсу спеціальності «Менеджмент», ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Аніщенко О.В.** кандидат економічних наук, доцент кафедри фінансов, учета и налогообложения, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Бараневич Д.В.** курсант 4 курсу група 424-ю ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Бондаренко Л. Г.** студентка 2 курсу спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування», ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Головіна Н. А.** кандидат економічних наук, доцент кафедри «Фінанси, банківська справа та страхування», ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Даценко Д.І.** курсант 4 курсу група 424-ю ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Дашківська О.В.** курсант групи 524-ю ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Дога В.С.** доктор економічних наук, професор кафедри менеджменту, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Дощенко О.В.** магістрант Одеського державного економічного університету
- Зинич И.С.** магістр спеціальності «Менеджмент», ПВНЗ «Міжнародний університет

- бізнесу і права»
курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Єгоров М.В.**
- Єропунов А.М.** кандидат економічних наук, в.о. доцента
кафедри менеджменту, ПВНЗ
«Міжнародний університет бізнесу і права»
- Касьяненко О.Д.** курсант групи 124-юВІКНУ імені Тараса
Шевченка
- Костенко К.О.** студентка, Херсонський національний
технічний університет
- Корний Е.** Херсонский государственный университет
- Лішук А.** І курс магістратури, 104М, спеціальність
«Менеджмент», ПВНЗ «Міжнародний
університет бізнесу і права»
- Лепьохіна О.В.** доктор економічних наук, професор кафедри
маркетингу, ПВНЗ «Міжнародний
університет бізнесу і права»
- Манасян А.** Магістр спеціальності «Облік і
оподаткування», ПВНЗ «Міжнародний
університет бізнесу і права»
- Манішевський
В.А.** курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Мітюхіна Н.** Студентка 3 курсу спеціальності
«Фінанси, банківська справа і страхування»,
ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і
права»
- Мелеховець С.С.** курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка

- Морозова О.С.** кандидат економічних наук, доцент кафедри міжнародних економічних відносин та економічної теорії, ПВНЗ «Міжнародного університету бізнесу і права»
- Морозов С.О.** студент 4 курсу, 401 групи, спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування», ПВНЗ «Міжнародного університету бізнесу і права»
- Мицик І.** бакалавр спеціальності «Облік і оподаткування», ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Ненько Д.С.** студент магістратури кафедри фінансів, обліку і оподаткування, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Новіцький А.С.** курсант 4 курсу група 424-ю ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Онопрієнко С.Г.** кандидат юридичних наук, ст. викладач кафедри правового забезпечення ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Остапенко А.С.** кандидат технічних наук, доцент, Херсонський національний технічний університет
- Плис В.А.** курсант 3 курсу групи 324-ю ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Повод Т.М.** кандидат економічних наук, доцент, Херсонський національний технічний університет

- Прохорчук С.В.** кандидат економічних наук, доцент, професор кафедри фінансів, обліку і оподаткування, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Сасько С. А.** старший викладач, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Соколова Л.В.** старший викладач кафедри менеджменту, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Солодкий М.І.** курсант 4 курсу група 424-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Тарахтєй М.А.** викладач кафедри ГФД, викладач, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Тарасов С.В.** кандидат військових наук
курсант 1 курсу групи 126-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Триус М.С.** Студентка 4 курсу, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Ходус Ю.С.** Студентка 4 курсу, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Чередник Є.В.** студентка 4 курсу спеціальності «Менеджмент», ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»
- Чернецька А.** курсант 2 курсу групи 224-ю
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Чернявський А.** курсант 224-ю групи
ВІКНУ імені Тараса Шевченка
- Ярченко Ю.В.** к.і.н., доцент кафедри туризму ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», м. Маріуполь
- Яцемірська Г.В.** Студентка III курсу спеціальності 081 Правознавство, ПВНЗ «Міжнародний університет бізнесу і права»

**Приватний вищий навчальний заклад
«Міжнародний університет бізнесу і
права»**

проводить набір в аспірантуру за спеціальностями:

051 Економіка

спеціалізація: розвиток продуктивних сил і регіональна економіка;

073 Менеджмент

спеціалізація: економіка та управління національним господарством;

075 Маркетинг

спеціалізація: економіка та управління підприємствами;

081 Право

спеціалізація: адміністративне право; інформаційне право; фінансове право

**завідувач аспірантурою та докторантурою,
Головіна Наталя Анатоліївна**

Стань лідером серед професіоналів, спеціалістів та МВВП

**МІЖНАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІЗНЕСУ І ПРАВА**
ПРИВАТНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

Вступити до аспірантури отримувати диплом державного закладу

Акредитація МОН України за IV рівнем Ліцензія Серія АЕ №6636094

Запрошуємо на навчання за ступенями: молодший спеціаліст (1-3 роки), бакалавр (1-4 роки), магістр (1,5 роки) за спеціальностями:

- Облік і оподаткування
- Фінанси, банківська справа і страхування
- Маркетинг
- Менеджмент
- Публічне управління і адміністрування
- Міжнародні економічні відносини
- Право

МОЖЛИВІСТЬ НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ

73039 Україна, м. Херсон, вул. 49-ї Гвардійської дивізії, 37а
Тел.: (0552) 390-382 (0552) 36-26-25 (097) 3951650 (097) 2665102 (066) 0504756
www.mubip.org.ua;
e-mail: lana_audit7@ukr.net
Будемо раді зустріти з Вами!

**Видаються
фахові науково-виробничі видання
«Бізнес-навігатор»**

«Свідоцтво Міністерства юстиції України про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації» від 03.09. 2009 року серія КВ № 15586-4058ПР. Затверджено постановою ВАК за № 1328 від 21.12.2015 р. як фахове видання з економіки і підприємництва.

«Правові новели»

«Свідоцтво Міністерства юстиції України про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації» від 31.12. 2014 року серія КВ № 21144-10944Р, присвячений актуальним проблемам та новелам сучасного законодавства.

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ
«РОЗВИТОК РЕГІОНУ НА ОСНОВІ ІНВЕСТИЦІЙНО-
ІННОВАЦІЙНИХ ПІДХОДІВ»**

Приватного вищого навчального закладу
«Міжнародний університет бізнесу і права»

07 травня 2019 року

(мовою оригіналу)

Рекомендовано до публічної інформації 04.06.2019
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Друк цифровий.

Гарнітура Times New Roman

Умовн. друк. арк. 6,51

Редакційно-видавничий центр ПВНЗ «МУБіП»
вул. 49 Гвардійської Херсонської дивізії, б. 37-а,

м. Херсон,

73039

Україна

Тел.: +38(0552) 33-53-40, +38050-913-67-71

E-mail:

mubip@ mubip.org.ua

lena_morozova2015@ukr.net